

Salonky

Brankářské duo

**Stanislav Škorvánek
a Tomáš Vomáčka**

SK Artís BRNO
10. 10. 15:00

FK JABLONEC
25. 10. 13:00

Editorial

Tomáš Kulhánek

ZÁLEŽÍ NÁM NA HRADCI

O Hradci se dokážeme dlouze bavit. O tom, co se v něm povedlo, co nám chybí i co bychom sami udělali jinak. Někdo by chtěl víc zeleně, jiný snazší parkování, další čeká na opravu ulice, kterou denně chodí domů. Každý vidíme město trochu jinak, jedno ale máme společné: Zijeme tu a záleží nám na tom, jak se tu bude žít dál. Právě v říjnu máme příležitost své představy promítnout do výběru lidí, kteří budou Hradec v příštích čtyřech letech spravovat. Vybrat si nemusí být snadné. Málokterá kandidátka se s námi shodne ve všem a samotné předvolební sliby k důvěře stačí jen málokomu. Stojí proto za to podívat se i na to, co mají jednotliví kandidáti za sebou a jak dobře naše město znají. Najdeme si na tenhle výběr i cestu k volbám čas. Hradec za tu pozornost stojí. Přeji vám dobrou volbu a příjemné čtení říjnového magazínu Salonky. A nebojte, najdete v něm i spoustu nepolitických témat. ■

OBSAH

STANISLAV ŠKORVÁNEK A TOMÁŠ VOMÁČKA / STR. 4 ▶ 9

PATRIK ČERNÝ

str. 12 ▶ 15

HANA PROCHÁZKOVÁ

str. 30 ▶ 32

HUDEBNÍ FÓRUM HK

str. 33

NATÁLIE PODĚBRADSKÁ

str. 36 ▶ 38

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** V Kopečku 163, Hradec Králové 500 01, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Matěj Holan, tel.: 773 653 565 e-mail: matej.holan@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@trutnovinky.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Martin Brhel, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** fronte s. r. o., Studánecká 1120, 530 03 Pardubice, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 8000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

**MAGAZÍN, VE KTERÉM
MŮŽETE INZEROVAT**
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Dva gólmani, jedna branka. Chceme oba vyhrávat

Jeden si v Hradci vybudoval pozici jedničky, druhý se sem před sezónou vrátil z konkurenčních Pardubic. Stanislav Škorvánek (na snímku vpravo) a Tomáš Vomáčka chtějí oba chytat, zároveň ale vědí, že dobrý vztah mezi gólmány pomáhá celé kabině. „Přijde mi, že ví, co se stane, ještě než se to stane,“ obdivuje Vomáčka kolegovo čtení hry. V rozhovoru pro Salonky mluví o vzájemné konkurenci, cestě za hokejovými sny i o tom, jak po zápase vypínají hlavu.

TOMÁŠ KULHÁNEK,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA, MOUNTFIELD HK

Tomáši, v Hradci jste hokejově vyrůstal a teď jste se sem vrátil jako posila extraligového týmu. V čem je to jině než přijít do úplně nového klubu?

Tomáš Vomáčka: Hlavně v tom, že tady znám lidi. Spousta těch, kteří se na zimáku pohybovali už v době, kdy jsem tu byl v mládeži, je pořád stejná.

Vztahy jsme si vybudovali už tehdy, takže je to příjemnější. Člověk ví, do čeho jde, a není z tolika věcí překvapený.

Přišel jste navíc z Pardubic. Jak jste vnímal přesun mezi dvěma rivaly a co jste si kvůli němu vyslechl?

T. V.: V Pardubicích už jsem byl trojka a chtěl jsem chytat. Když přišla nabídka z Hradce, vnímal jsem ji čistě jako kariérní posun a krok dopředu. Nic jiného bych v tom nehledal. Samozřejmě se najdou fanoušci, kteří rivalitu hodně řeší a mají pak potřebu mi něco psát. To se určitě stalo, ale já to tak neberu. Pro mě to byl kariérní posun a návrat domů. V kabině nějaké vtipky byly, to k tomu patří.

Stano, co napadlo vás, když jste se dozvěděl, že vaším novým partákem bude právě Tomáš? Znali jste se už dříve?

Stanislav Škorvánek: Blíž jsme se neznali, ale vnímal jsem ho, když chytal proti nám. My brankáři o sobě v lize víme, pozdravíme se, někdy si něco řekneme. Věděl jsem také, že byl v zámorí a prošel draftem, takže je to určitě kvalitní gólman. Potěšilo mě, že přijde někdo nový a třeba přinese i nějaké know-how od rivala. Bral jsem to pozitivně.

Máte za sebou společnou přípravu a začátek sezóny. Zkuste jeden druhého představit čtenářům. Jaký je váš kolega a čím vás překvapil?

S. Š.: Tomáš je pohodář a velmi dobrý gólman. Zjistil jsem, že je ještě lepší, než jsem si myslel, což mě příjemně překvapilo. Je otevřený novým věcem i vztahům v kabině a vycházíme spolu velmi dobře. Na jedné straně je profík, na druhé se spolu umíme zasmát a udělat si ze sebe srandu. To je důležité.

T. V.: Na úvod musím říct, že Standa je fantastický tenista. Přes léto jsem měl možnost to poznat a trochu mě to překvapilo. Samozřejmě v dobrém. Jinak u něj vidím hodně podobných vlastností. Je otevřený debatě, hlavně když spolu řešíme hokej.

Jsem o něco mladší, takže poslouchám, co říká, ale myslím, že i on poslouchá mě. Navzájem se posouváme. Oba máme stejný cíl, chceme vyhrávat zápasy pro kluky. Je přátelský, klidný a milý. Pro mě jako nově přichozího je to strašně důležité. Zažil jsem i gólmány, se kterými vztah dobrý nebyl, a kabina to pak cítí. Troufnu si říct, že my máme vztah velmi dobrý, a myslím, že z toho budou těžit i ostatní.

Stano, v Hradci jste si vybudoval pozici jedničky. Jak na vás působí příchod kolegy, který se chce také prosadit?

S. Š.: Nějakou pozici jsem si možná vybudoval, ale hokej je rychlý a za pár zápasů může být všechno jinak. Neberu to tak, že bych měl něco jistého. Nejsem ani typ, který by byl v šatně toxický, kdyby Tomáš začal chytat víc a víc vyhrával. Prál bych mu to. Samozřejmě na sebe kladu nároky a možná bych byl zklamáný ze svých výkonů, ale směrem k týmu bych se snažil působit pozitivně. Je dobře, že přišel z jiného prostředí, kde některé věci dělali jinak. Můžeme díky tomu něco vylepšit nebo

▼ INZERCE

Orlice park

Užijte si pohodové nákupy

v Hradci Králové

orlicepark.cz
 orliceparkshopping
 orlicepark

změnit v přípravě. Když přijde někdo nový a mladší, je to oživení. Mladí kluci budou přicházet pořád. Je jen otázkou času, kdy přijde někdo mladší, kdo bude lepší než vy. To je hokejový byznys.

V čem se liší vaše brankářské styly? Co byste si jeden od druhého rádi vypůjčili?

T. V.: Chtěl bych mít Standovo čtení hry. Přijde mi, že ví, co se stane, ještě než se to stane. Nevím, jestli se to dá úplně naučit, nebo to člověk musí mít v sobě. Obdivoval jsem to už dřív a říkal jsem to i trenérům gólmanů v předchozím působišti. Tím, že situaci předvídá, je jeho reakce mnohem rychlejší. To mu závidím a doufám, že se mu v tom vyrovnám.

S. Š.: Já asi techniku obecně. S mladšími gólmány se dnes pracuje jinak, než když jsem byl v žácích, dorostu nebo juniorce. V Česku i na Slovensku přicházejí k mužům technicky skvěle připravení. Já mám z minulosti nějaké rezervy a už také nejsem nejmladší. Zažité věci se mění hůř, takže tohle bych rád měl také.

Tomáši, v zámoří jste strávil sedm let. Co vás tam nejvíc změnilo jako člověka a co vám z amerického života zůstalo dodnes?

T. V.: Angličtina mi zaplatpánbůh zůstala. Odcházel jsem v sedmnácti, vyjukaný a namyšlený. Všechno znám, všechno vím. Na gymnázium jsem měl z angličtiny jedničky a dvojky, takže jsem si říkal, že mě nemůže nic překvapit. A pak přijedete do Ameriky, lidé se vás ptají „How are you?“ a vy umíte odpovědět jen „yes“ a „no“, protože nerozumíte ani slovo. Určitě mě to naučilo samostatnosti, třeba i hospodařit s penězi. Jste tam sám nebo v hostitelské rodině a se spoustou věcí si musíte poradit. A pak samozřejmě škola. Tři roky na univerzitě mě změnilo hrozně moc. Jsem vděčný

rodičům, že jsem tu možnost měl, a doporučil bych ji každému mladému klukovi, který ji dostane. Vzdělání ani diplom už mi nikdo nevezme. Hokej se nedá hrát do šedesáti, takže je fajn mít variantu B.

Stano, ještě v 25 letech jste chytil ve druhé slovenské lize. Věřil jste tehdy, že se dostanete až na mistrovství světa a olympiádu?

S. Š.: Já jsem nad tím tehdy ani nepřemýšlel. Hlavním cílem bylo dostat se do extraligy a postupně se to podařilo. Sešlo se hodně okolností. Vyšla mi jedna sezóna, pak druhá už v extralize a v národním týmu tehdy nebylo tolik brankářských alternativ. Okolnosti mi přály a jsem za to rád. Beru to jako odměnu za to, že jsem to nevzdal a pokračoval dál. Kolem pětadvaceti se to láme. Když se člověk neprosadí, začíná přemýšlet, jestli neskončit a nevěnovat se něčemu jinému. Jsem rád, že jsem ještě chvíli vydržel.

Když pustíte gól, o kterém víte, že jste ho měli chytit, jak ho dostáváte z hlavy, abyste byli připravení na další střelu?

T. V.: Náš post je strašně specifický a není nic staršího než poslední střela. Když se to stane, tak se to stalo a my nad tím nemůžeme moc přemýšlet. Myslím, že v tomhle můžu mluvit za oba. Musíme se soustředit na další střelu a další puk. Nikdy nevíte, který bude rozhodující.

O brankářích se říká, že jsou trochu zvláštní. Dáváte tomu svými rituály nebo zvyky za pravdu?

S. Š.: Ne každému se chce chytat ty střely. Takže asi opravdu musíme být trochu jiní, abychom tam vůbec šli. Co se týká rituálů, nějaké mám, ale jsou to běžné věci. Načasování před zápasem, rozcvička.

SUBARU

Confidence in Motion

ZVÝHODNĚNÍ AŽ
120 000 Kč

Subaru
CROSSTREK

www.chalupa-motors.cz

CHALUPA MOTORS s.r.o.

☎ 466 411 111 ☎ Pardubice, Kosmonautů 515

☎ 735 799 797 ☎ Trutnov, Horská 594

FUTURE GATE

BIO CENTRAL 22. – 24.10.2026

FILMOVÝ KLUB BIOCENTRAL

Různorodé snímky od předpremiérových titulů až po klasické tituly z filmové historie. Promítáme poslední pondělí v měsíci a pokaždé s dramaturgickým úvodem.

28. 9. **Taking Off**

26. 10. **Erotikon**

30. 11. **Sto let Arnošta Lustiga**

- **Arnošt Lustig – devět životů**
- **Sousto**

28. 12. **Fanny a Alexandr**

Chcete-li se stát členy filmového klubu, zakupte si na pokladně kina průkaz ACFK (je platný jeden kalendářní rok) a čerpejte řadu výhod!

BIOCENTRAL.CZ

Dělám pořád to samé, protože se v tom dobře cítím. Když přijde horší období, něco změním, a pokud to pomůže, držím se toho. Mám svou rutinu i při příchodu na led a snažím se ji dodržovat, protože mi dává jistotu.

T. V.: Myslím, že je to hodně dané tím, že jsme takový individuální sport uvnitř týmového sportu. V brance jsme šedesát minut sami s vlastními myšlenkami a hlavou. Kdybyste tam někoho postavili a měl tam celou tu dobu jen stát, co všechno by ho napadalo? Člověku přichází na mysl spousta blbostí. Udržet hlavu správně nastavenou je podle mě na naší práci nejtěžší.

Co by měl Hradec v téhle sezóně dokázat, abyste ji na jaře označili za úspěšnou?

S. Š.: Extraliga se mění, vrací se do ní hodně českých hráčů a velká jména. O to víc si vážím toho, co se nám podařilo v posledních dvou letech. Umístění ve čtyřce bylo opravdu nad plán. Teď bych řekl, že cílem je účast v play-off, dobře se na něj připravit a třeba ve čtvrtfinále překvapit nějakého favorita.

Co pro vás dnes Hradec znamená? A kam byste jeden druhého vzali, kdybyste mu chtěli ukázat své oblíbené místo?

T. V.: Pro mě je to druhý domov. Vyrůstal jsem tady, zažil krásné mládežnické roky a mám odsud ženu. Dost pravděpodobně tu budeme vychovávat našeho malého. Standu bych vzal na snídani do To je bistro. Oblíbili jsme si to tam se ženou, když jsme v Hradci bydleli už předtím. Je to fajn místečko.

S. Š.: Mně se Hradec také moc líbí. Připomíná mi Žilinu, kde jsem vyrůstal. Je podobně velký, má podobný počet obyvatel a také hezké historické centrum. Možno i proto se mi tu líbí. Tomáše bych vzal do hradeckých městských lesů s naším psem.

Když přijдете domů po nepovedeném zápase, dokážete hokej nechat na stadionu? Co vás přivede na jiné myšlenky?

T. V.: Někdy je to těžké. Občas si to rád ještě proberu s manželkou. Jako laik má trochu jiný pohled, takže spolu některé věci řešíme. Jinak mi pomáhají videohry. Hraju s klukama a Counter-Strike je pro mě skvělý únik od reality. Pak samozřejmě klasika, Netflix nebo procházka, ale teď nejvíc asi ty videohry.

S. Š.: Záleží na okolnostech. Jestli se nepovedl jeden zápas, nebo už horší období trvá delší dobu. Nejvíc vypnu, když přijdu domů. Máme psa a dvě kočky a někdy je tam divočina. Když je vidím a oni mají radost, že vidí mě, uvolní mě to a hokej už pak moc neřeším.

Co byste chtěli v hokeji ještě zažít, abyste si jednou mohli říct, že to stálo za všechny ty roky v brance?

T. V.: Všichni hrajeme hokej proto, abychom něco vyhráli. Takže ještě jednou něco vyhrát by bylo úžasné. Priorita je ale být zdravý a bavit se hokejem. Aby si člověk na konci mohl říct, že tomu dal všechno a užil si to. To je hlavní.

S. Š.: Spoustu věcí, které jsem si přál, už jsem si splnil. I takové, o kterých jsem si myslel, že se mi nikdy nesplní. Nechci být megaloman a říkat, co všechno ještě dokážu. Chtěl bych si udržet svou úroveň a aby mě to pořád bavilo a naplňovalo. Když něco děláte dlouho a splníte si některé sny, někdy je o to těžší pokračovat. ■

Doplnění volební ankety

Komunální volby v Hradci Králové se uskuteční 9. a 10. října. O 37 míst v zastupitelstvu se uchází deset volebních uskupení. Všem jsme v předvolební anketě nabídli stejný prostor a nejvýše 120 slov na odpověď na otázku: „Proč by měli voliči v Hradci Králové volit právě vaši kandidátku?“

Kvůli redakční chybě však v zářijovém tištěném vydání chyběla odpověď Pavlína Springerové, lídryně uskupení HDK a TOP 09 s podporou Hradeckých kantorů a nestraníků, přestože ji redakce včas zaslala. Za chybu se jí i čtenářům omlouváme. Její odpověď nyní zveřejňujeme v původním znění, ve stejném formátu a rozsahu jako vyjádření ostatních lídrů.

Pavlína Springerová
HDK a TOP 09 s podporou
Hradeckých kantorů a nestraníků

Hradec nepotřebuje další přešlapování na místě ani skok do neznáma. Potřebuje vedení, kterému lidé mohou věřit. Pavlína Springerová a naše koalice po letech sporů vrátila komunální politiku do normálu: klid, slušnost, spolupráce a výsledky. Ukázali jsme, že umíme připravovat, stavět a dokončovat věci, které lidé vidí: fotbalovou arénu, ZUŠ Střezina, Harmonii I, Miletu, podchod Karla IV., fotovoltaiku na školách i dostupné bydlení. Nejde o jeden projekt, ale o schopnost posouvat celé město a držet směr: bezpečný, živý a moderní Hradec, kde se dobře žije. Osmistovka ukázala, jak silný Hradec je, když se spojí lidé, instituce a dobré nápady. Teď nesmíme tuhle energii ztratit. Prosimе o hlas pro Hradec, který se nezastaví a zůstane domovem, na který můžeme být hrdí.

Prečtěte si celou anketu:

S výběrem koncertu i návštěvou filharmonie poradí Libuška

Jaký koncert si vybrat, kde koupit vstupenky nebo co si obléct do sálu? Návštěvníkům Filharmonie Hradec Králové s podobnými otázkami pomáhá Libuška, digitální průvodkyně na jejím webu. Chatbota pro filharmonii vytvořila technologická společnost Next mind. K dispozici je nepřetržitě a poradí pravidelným posluchačům i lidem, kteří se na koncert teprve chystají poprvé.

Vyznat se v nabídce koncertů nemusí být pro každého snadné. Někdo hledá oblíbeného skladatele, jiný chce vyrazit za hudbou s rodinou a další zatím vůbec netuší, čím začít. Libuška mohou návštěvníci napsat vlastními slovy, co je zajímá, a nechat si poradit s výběrem i praktickými otázkami. „Chatbota jsme pořídili proto, abychom návštěvníkům nabídli rychlou a snadno dostupnou cestu k informacím o našem programu, vstupenkách i návštěvě filharmonie. Pro část publika je přirozenější položit dotaz chatbotovi než psát e-mail nebo telefonovat,“ vysvětluje ředitel Filharmonie Hradec Králové Vladimír Šrámek.

Od programu po parkování

Společnost Next mind průvodkyni navrhla tak, aby čerpala z programu filharmonie, který se každý den automaticky aktualizuje z jejího webu. Komunikuje v ženském rodě, návštěvníkům vyká a vedle hudby se orientuje také v praktických stránkách návštěvy.

Poradí s předplatným a koncertními řadami, nasměruje zájemce k nákupu vstupenek na portálu HK Point a odpoví i na otázky kolem oblečení, parkování či satny. Informace má také o programech pro školy a rodiny. Právě lidem, kteří do filharmonie běžně nechodí, může podobná pomoc usnadnit první návštěvu. „Chceme být otevření různým způsobům komunikace a umožnit každému, aby si zvolil ten, který mu nejlépe vyhovuje,“ říká Šrámek.

Dotazy pomohou při přípravě nového webu

Spolupráce filharmonie a Next mind má přinést i podněty pro další zlepšování služeb. Dotazy návštěvníků totiž mohou ukázat, které informace lidé potřebují a co se jim na současných stránkách hůře hledá. „Pro mě osobně je velmi zajímavá také možnost lépe porozumět tomu, jak se návštěvníci na našich stránkách chovají, jaké informace hledají a na co se nejčastěji ptají. Tyto poznatky chceme využít při přípravě nového webu, aby jeho struktura a obsah skutečně vycházely z potřeb našeho publika,“ přibližuje ředitel. Dosavadní zkušenost s Libuškou hodnotí filharmonie pozitivně. Vedle pomoci posluchačům oceňuje také úsporu času zaměstnanců, kteří opakovaně vyřizují podobné dotazy. ■

Libuška umí vyhledat koncerty podle skladatelů, hudebního období nebo typu akce. Pomůže tak například s dotazem, kdy zazní Dvořákova hudba, i s doporučením programu podle posluchačova vkusu. Nabídne informace o dirigentech a sólistech, cenách nebo místě konání a rozlišuje vlastní koncerty filharmonie od hostujících akcí.

**Next
mind**

Tel.: +420 724 979 848 | E-mail: your@nextmind.cz
www.nextmind.cz

PIVO
NA VĚTVI
17. ŘÍJNA
ŽIVÁ HUDBA · SOUTĚŽE
TRADIČNÍ JÍDLA
PRODLOUŽENÁ OTEVÍRACÍ DOBA
WWW.PARKNAVETVI.CZ

Mistr světa chce v Hradci Králové evropský šampionát ve footbagu

Táta z něj chtěl mít fotbalistu, Patriku Černému ale učaroval hakisák. Hradecký rodák letos v Japonsku získal už pátý titul mistra světa ve footbagu, na cestu mu přitom přispěli lidé prostřednictvím sbírky. „Už jsem si říkal, jestli mám vůbec pokračovat. Ale v Japonsku jsem chytil druhý dech,“ říká závodník, který při společných show s Tomášem Tučkem baví diváky i kopáním s vypůjčenými telefony. Už příští rok by chtěl Patrik Černý do Hradce přivést mistrovství Evropy s finále na Ulrichově náměstí.

✎ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV PATRIKA ČERNÉHO

Táta z vás chtěl mít původně fotbalistu. Jak jste se dostal k footbagu a čím vás zaujal natolik, že jste mu dal přednost?

Fotbal jsem začal hrát v šesti letech, v první třídě. Táta se pak stal i trenérem. Nějakou dobu jsem hrál, ale potom jsem poznal Tomáše Tučka, svého dnešního kolegu, a footbag mi učaroval. Nikdy jsem neměl moc rád kolektivní sporty. Tady se mi líbilo, že když něco zkazím, zkazím to jen sám sobě a nikomu jinému. A když se mi to naopak povede, je to jen moje zásluha.

S Tomášem Tučkem jste později získal titul mistra světa ve dvojicích. Jakou roli hrál ve vašich začátcích?

Velkou, protože jsem s ním trénoval a moc se mi líbil jeho styl hry. Nebyl vůbec křečovitý, jednotlivé triky na sebe hezky a plynule navazovaly. Myslím, že právě to jsem od něj hodně odkoukal. Když dnes přijedu na závody, ostatní mi chválí styl a říkají, s jakou lehkostí triky dělám.

Jak dlouho vám trvalo, než jste se dostal mezi světovou špičku?

Sedm let. Začal jsem v létě 2007 a už po dvou letech jsem soutěžil mezi profesionály. První velký

úspěch ale přišel v roce 2014, kdy jsem skončil čtvrtý na mistrovství světa v Paříži.

Čím si vysvětlujete, že zrovna Hradečané získávají tolik světových i evropských titulů?

Těžko říct. V Česku těch hráčů moc není a v Hradci jsme teď vlastně jen dva. Tomáš už navíc nezávodí, i když spolu pořád jezdíme na veřejná vystoupení. Celkově bych si ale troufl říct, že Češi patří ve footbagu k nejlepším na světě, ať už jde o obtížnost triků, nebo styl hry. Pokud se nepletu, máme za ta léta i nejvíce titulů mistrů světa.

Řada lidí zná hakisák hlavně jako zábavu s kamarády před školou nebo v parku. Jak ale vypadá závod ve footbagu a co rozhoduje o tom, kdo vyhraje?

Mistrovství světa je například týdenní akce. Přes kvalifikaci a semifinále se postupuje do finále. Já jsem letos získal zlato v disciplíně Open Singles Routine, kterou bych označil za hlavní disciplínu šampionátu. Jde o sestavu jednotlivce na hudbu, která trvá minutu a půl. Vyberete si hudbu a trik po triku do ní sestavu stavíte. Pět porotců pak hodnotí obtížnost triků i uměleckou stránku,

tedy jak vám pohyby sedí do hudby. Ideální je, když míček vůbec nespadne a je vidět, že máte triky jisté.

Před deseti lety jste mluvil o trénincích nejméně dvě hodiny denně. Jak vypadá vaše příprava dnes?

To už neplatí. Byl jsem mladší a neuměl jsem tolik triků ani tak těžké jako dnes, takže jsem u tréninku vydržel déle. Teď začínám dva až tři měsíce před závody stavět sestavu. Jakmile ji mám hotovou, trénuju už jen ji, nic jiného. V přípravě tak trénuju třeba čtyřikrát týdně po dvaceti minutách. Sestavu si desetkrát zkusím a jdu od toho.

Dřív jste říkal, že jste při závodech kvůli trémě dokázal zapomenout připravenou sestavu. Jak jste se s tím naučil pracovat?

Hodně mi pomohla veřejná vystoupení s Tomášem. Tam vás nikdo nebuduje, když míček spadne. Když jsem přišel do Footbagshow, začali jsme si vystoupení také sami moderovat, což se předtím moc nedělo. I to mi pomohlo. Byl jsem trochu hrozený do vody. Dají vám do ruky mikrofon a musíte začít mluvit.

INZERCE

MIG 21

Oblíbená kapela patří na české scéně ke stálícím, což dokazuje nejen na letních festivalech, ale také na vyprodaných turné.

THE POWER GAME

Představení s dávkou komiky odhaluje, kam až může dojít manipulace.

Hrají: Andrea Miltnerová
a Zden Brungot Svíteková

Na letošní cestu do Japonska vám přispěli lidé přes Donio. Jak zásadní pro vás tahle pomoc byla?

Hrála velkou roli. Když jezdíte na menší závody po Evropě, je to finančně snazší než letět přes celý svět. Já teď stavím dům a spousta peněz šla do něj. Popravdě nevím, jestli bych se bez pomoci lidí na mistrovství dostal. Sběrka mi zaplatila letenku a část ubytování, což jsou největší položky.

V čem jste byl letos v Japonsku lepší než soupeři?

Asi ve všem. Ne, myslím si, že mi pořád jde dobře stavět sestavy. Vedle obtížnosti triků se hodnotí i umělecká stránka, tedy jak vám pohyby sedí do hudby. Já si vždycky vybírám něco rytmického, třeba elektroswing, do kterého se mi sestava dobře staví. Hudba pak odvede spoustu práce za mě.

Z Japonska jste se vrátil už s pátým světovým titulem. Máte před sebou ještě nějakou metu?

Popravdě už jsem si říkal, jestli mám vůbec pokračovat. Ale v Japonsku jsem chytil druhý dech, takže bych se do toho chtěl ještě opřít a jít dál. Říkám si, že dokud to jde, tak proč ne?

Mistrovství se letos poprvé konalo v Asii. Jak je footbag rozšířený po světě a přibývají noví hráči?

Hraje se po celém světě. Jen o hráčích v Africe nevím. Naše komunita se nějakou dobu spíš zmenšovala, ale teď mám zprávy, že v Americe přibývá spousta nových hráčů. Tak uvidíme, jestli se ten zájem přenesle i k nám. Hodně také záleží na tom, kde se mistrovství koná. Když bylo před pár lety v Kolumbii, objevila se tam spousta hráčů, které nikdo neznal a kteří hráli docela dobře. Na závody do Evropy nebo Severní Ameriky se totiž

moc nedostanou. Podobné to bylo letos v Japonsku. Na šampionáty jinde ve světě jezdí jeden Japonec, ale na domácím mistrovství jich hrálo deset.

Vedle závodů společně s Tomášem Tučkem veřejně vystupujete jako Footbagshow. Při vystoupeních používáte nejen hakisák a fotbalový míč, ale třeba i mobil nebo klíče. Co nejvíc zabírá na diváky?

Určitě telefon. Půjčujeme si ho přímo od diváků, natočíme jim to a pak si s ním kopeme. To je jeden z vrcholů vystoupení. Zaujme to i člověka, který se do té doby nudil a není sportovně založený. Když telefony vybíráme, málokdo nám je chce půjčit. Nakonec jich seženeme třeba pět až sedm, ale pak chtějí všichni vidět, jaké triky s nimi předvedeme.

Kam si vás lidé zvou a kde vystupujete nejraději?

Na plesy, firemní vánoční večírky, různá setkání nebo svatby. Vystupovali jsme i na Rock for People nebo Hip Hop Kempu. Paradoxně nás ale nejvíce baví vesnické plesy. Lidé jsou tam uvolnění a mají radost, že k nim přijedou mistři světa. Naše show je interaktivní, takže potřebujeme být divákům blízko. Když si půjčujeme telefony, chceme mezi nimi procházet. Proto radši vystupujeme pod pódiem než na něm.

Dá se footbagem a vystupováním uživit, nebo musíte tréninky a cestování skloubit ještě s jinou prací?

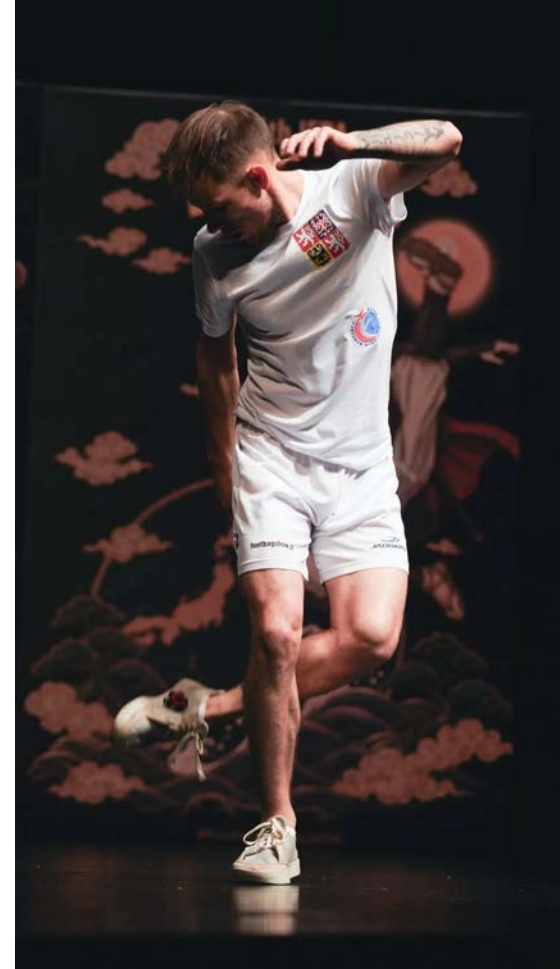
Musím to bohužel skloubit s prací. Kdybych nemusel, asi by ten trénink vypadal ještě trochu potčivěji než teď.

Příští rok chcete do Hradce přivést mistrovství Evropy. Na co by se mohli domácí diváci těšit?

Chtěli bychom ho pojmout ve velkém stylu jako třídní akci. Kvalifikace a semifinále plánujeme na Sokole, za hezkého počasí venku na oválu, při dešti v hale. Na sobotní finále bychom chtěli připravit celodenní program na Ulřichově náměstí. Dopoledne by patřilo dětem, třeba se skákacími hradky a malováním na obličeje. Odpoledne by se odehrálo finále mistrovství a večer koncert. Zatím jsme ale na začátku, požádali jsme o zábor.

A kdyby si po přečtení rozhovoru chtěl někdo footbag vyzkoušet?

Ať nás kontaktuje na sociálních sítích. Po mistrovství světa nám skončila sezóna, teď máme volno a znovu začínáme trénovat třeba od ledna. Není ale problém domluvit se a přijít si to zkusit i mimo pravidelné tréninky. ■

Futurum DEPRESE Z NAROZENIN?

DOPŘEJTE SI TERAPII MÓDOU

VOLÍME
DO SENÁTU
9.-10. října

1

monikanebeska.cz

Monika Nebeská

A víme
proč...

do Senátu

Monika Nebeská
Nezávislá kandidátka do Senátu ČRSenát je
pojistkaBrání tomu, aby jedna
většina mohla všechno.Kandiduje
jako **nezávislá**Odpovědnost bude mít
vůči lidem našeho regionu.Celý profesní život
kope za **naš region**Drží slovo, i když
se nikdo nedívá.Mezi 100 výjimečnými ženami
světa podle **OSN (FAO)**Má zkušenosti ze světa
a srdce v našem regionu.

Věřím lidem. A vím proč

Celý profesní život dělám rozhodnutí, která musí obstát v praxi. Nestačí, aby dobře vypadala na papíře. Musí fungovat pro lidi, firmy i obce. A právě zkušenosti z praxe mě přivedly k rozhodnutí kandidovat do Senátu. Jako nezávislá. Za region, ve kterém žiji, pracuji a který je mým domovem.

Vedení firem mě naučilo, že za každým rozhodnutím jsou lidé, práce, investice a odpovědnost za to, co bude dál. A také že málokterý problém se vyřeší uvnitř jednoho světa. Možná právě proto jsem celý život propojovala ty, které spolu potřebujeme dostat k jednomu stolu. Zemědělství s potravinářstvím. Firmy s univerzitami. Vědu s praxí. Obce se státem. A hlavně lidi mezi sebou.

Letos mě Organizace OSN pro výživu a zemědělství FAO vybrala mezi 100 výjimečných žen světa v oblasti zemědělství, potravinářství a rozvoje venkova. Z více než 600 nominovaných žen ze 131 zemí. Je to pro mě obrovská čest. Ale také připomínka, že zkušenosti mají největší cenu tehdy, když je dokážeme vrátit tam, odkud vyrostly – mezi lidi.

Region není bod na mapě.
Je to místo, kde se má dobře žít.

A právě o to mi jde. Aby kvalitní zdravotní a sociální péče nebyla výsadou velkého města. Aby naše obce nebyly jen místem, odkud se ráno odjíždí za prací. Aby stát lidem, firmám a obcím pomáhal fungovat, místo aby jim stále přidával další administrativu.

Důležití jsou pro mě i mladí lidé. Ať studují, poznávají svět a získávají zkušenosti. Ale udělejme všechno pro to, aby měli důvod se vrátit. Aby náš region byl místem, kde chtějí pracovat, podnikat, žít a jednou třeba založit rodinu.

Zdraví začíná na talíři

Stejně prakticky se dívám i na další téma, kterému se dlouhodobě věnuji – kvalitní české potraviny ve

veřejném stravování. Chci, aby se častěji dostávaly tam, kde na nich záleží možná nejvíc – na talíři našich dětí, pacientů a seniorů.

O tom už nechci jen mluvit. Tohle téma postupně posouváme k praxi a propojujeme kolem něj zemědělství, zdravotnictví, veřejné stravování, ministerstva, odborníky i dodavatele. Protože chceme-li něco skutečně změnit, potřebujeme dostat k jednomu stolu všechny, kteří tu změnu mohou ovlivnit.

Právě tady se ukazuje rozdíl mezi teorií a skutečným životem. Dobré rozhodnutí nestačí dobře napsat. Musí fungovat.

Nezávislost pro mě znamená
odpovědnost

Do Senátu kandiduji jako nezávislá, bez podpory politické strany. Ne proto, že bych nechtěla s politiky mluvit. Přesně naopak. Chci být schopná mluvit s každým, kdo může pomoci dobré věci posunout.

Nezávislost pro mě znamená především svobodu rozhodovat se podle svého svědomí, zkušenosti a toho, co považuji za dobré pro náš region. Za svůj profesní život jsem se naučila ještě jednu věc: máloco dobrého vznikne tak, že proti sobě postavíme dva světy a jeden z nich musí prohrát.

Budoucnost není buď–anebo. Je to schopnost spojit to nejlepší z toho, co už umíme, s tím, co teprve přichází.

A přesně takový praktický pohled bych chtěla přinést i do Senátu. Nechci slibovat, že změním všechno. Chci nabídnout zkušenost člověka, který je zvyklý naslouchat, spojit lidi, hledat řešení a nést za svá rozhodnutí odpovědnost.

Protože nakonec nerozhodují funkce, tituly ani ocenění. Rozhodují lidé. A já lidem věřím. A vím proč. Celý život vidím, co dokážou, když dostanou důvěru, odpovědnost a prostor. ■

Hradec potřebuje méně gest a víc každodenní tvrdé práce

Dvaadvacet let zkušeností v hradeckém zastupitelstvu, dvanáct let ve funkci náměstka primátora a nyní role volebního lídra ODS. Martin Soukup říká, že už si v politice nepotřebuje nic dokazovat, ale stále chce být užitečný městu. V rozhovoru mluví o investicích, parkování, bydlení, bezpečnosti i o tom, proč by podle něj měl Hradec začít znovu fungovat.

Jste jedním z nejdéle sloužících zastupitelů Hradce Králové. Kdo je Martin Soukup bez politických funkcí a titulů?

Syn, manžel, táta, švagr, dědeček, tchán... To zní trochu jako parte, že? (smích) Zkusím to veseleji: zvoník od Bílé věže, člen aktivních záloh Armády ČR, dobrovolný dárcе krve, milovník života a humoru.

V zastupitelstvu jste s krátkou přestávkou od roku 2002. Co se na vás za tu dobu změnilo?

Martin Soukup, model 2026, už si nepotřebuje nic dokazovat. Ale pořád má potřebu dokázat toho hodně pro město. Víc toho zná a umí. Ze sprintera se stal vytrvalec, z rapla člověk hledající dohodu.

Proč jste se právě teď rozhodl kandidovat jako lídr ODS a potenciální primátor?

Myslím jsem, že staří a zkušení jako já už nebudou

potřeba, že přijdou mladí a schopnější. Ale trochu mi v rozhodování pomohli přátelé a hodně také aktuální situace ve vedení města. Něco mi říká, že bych mohl být ještě užitečný.

Na co jste ze svého dřívějšího působení ve vedení města nejvíc hrdý?

Paradoxně ne na velké stavby. Připomněl bych dvě věci: nastartování rekonstrukcí škol a školek včetně otevřených školních hřišť a nastavení víceletého financování kulturních a sociálních organizací. Dnes to působí samozřejmě, tehdy to byla zásadní změna.

A co byste dnes udělal jinak?

Asi bych dnes nehlasoval pro koncesní smlouvu s ISP v podobě, v jaké byla tehdy schválena.

ODS je součástí současné koalice. Co se jí podle vás podařilo a kde selhalo?

Podařilo se dokončit a otevřít malšovický stadion, zvládnout rekonstrukci křižovatky Mileta nebo dokončit územní plán. To byly ovšem akce připravené z předchozích období. Mrzí mě však, že se v končícím volebním období zásadně neposunuly největší připravované investiční akce.

Vaše kampaň stojí na heslu „Hradec, který funguje“. Co dnes podle vás nefunguje?

Jak jsem naznačil, na prvním místě vidím velké selhání v oblasti rozvoje a investic. Dále pokládám za chybu zaměření se na dílčí zájmy místo nutného soustředění na zájem většiny obyvatel a města jako celku. A za třetí absenci celistvé vize, jaký má být Hradec za deset, dvacet, padesát nebo sto let.

Představme si, že ve volbách uspějete. Jak by měl volič za čtyři roky poznat, že město funguje lépe?

Že se o věcech přestalo jen mluvit a začaly se dělat. Velká témata musí dostat konkrétní termíny a ty se musí dodržovat. Když jsme město vedli dříve jako ODS, vznikl projekt Vize města – Flošna, Jižní terasy, knihovna Vertex, terminál hromadné dopravy, schodiště Kozinka. Ty projekty se skutečně prosadily a realizovaly. Takže se musíme vrátit k tomu, že je potřeba dát jasné slovo a potom ho splnit.

Co byste řešil během prvních sta dnů?

Žádných sto dnů hájení, ale sto dnů práce naplno. Nastartování magistrátu jako chytrého úřadu pro lidi, řešení bezdomovectví a veřejného pořádku a převzetí parkovacího systému od firmy ISP. To by byly první tři velké úkoly.

Parkování je v Hradci dlouhodobě citlivé téma. Jaký je váš přístup?

Pokud chce město uvolňovat ulice od parkujících aut, musí budovat náhradní kapacity, například parkovací domy. Žijeme v jednadvacátém století a aut se nezbavíme. Město se nemá snažit lidi odnaučovat jezdit autem. Má vytvářet co nejlepší podmínky pro řidiče, cestující MHD, cyklisty i pěší. Nikdo z nich není lepší nebo horší.

Kterou velkou stavbu byste chtěl v příštím volebním období nejvíc posunout?

Asi Velké náměstí. Patří tak trochu všem Hradečákům a podle toho se musí přistupovat i k jeho opravě – pro všechny, ne jen pro někoho nebo proti někomu.

Nový územní plán umožní další výstavbu. Má Hradec ještě kapacitu růst?

Velmi malou. Kapacita škol, dopravy, lékařů a dalších služeb je vyčerpaná. Musíme začít řešit jejich kapacity s ohledem na to, co teprve nastane. U nových čtvrtí má město předem vědět, zda je potřeba školka, park, silnice nebo hřiště, a podle toho jednat s investory.

A co dostupné bydlení?

To se zatím moc nedaří. Město by mělo spolupracovat s bankami a developery a poskytovat pozemky pro výstavbu. Soukromá výstavba bývá rychlejší, město si může nastavit podmínky například pro výši nájemného a část bytů může získat do vlastnictví. V jiných městech to umějí.

Kdy vás Hradec naposledy opravdu naštalval?

Hodně mě štví stav okolí nádraží a bývalého Prioru. Je potřeba větší přítomnost městské policie, více strážníků zaměřených na pořádek a bezpečí, více sociálních pracovníků v ulicích a také silnější role Charity a větší kapacity azylových domů.

A kde se podle vás Hradec naopak změnil k lepšímu?

Těch míst je našťásti víc. Jižní terasy, které se z nepřístupné džungle proměnily v oázu, labská náplavka nebo Šimkovy sady. Teď máme velký úkol provést podobnou změnou Velké náměstí, Severní terasy a Benešovku.

Co byste chtěl, aby jednou o vašem působení řekly vaše děti nebo vnuci?

Že jsem se vždycky snažil posouvat město dopředu a nezapomínat přitom na lidi.

Proč by vám měl volič dát hlas?

Protože město by měli řídit lidé, kteří si nepotřebují dohánět ego a berou politiku jako službu. ■

POLITICKÁ REKLAMA

Komunální volby 2026
Zadavatel/zpracovatel:
ODS

Jazz, běžci i hokejové derby.

Šest tipů na říjen v Hradci

Jazz v divadle i sauně, běžecké závody a divadelní hosté. Říjen v Hradci nabídne také světovou orchestrální hudbu a domácí zápasy Votroků i Mountfieldu. Vybrali jsme šest tipů, mezi nimi i sportovní neděli 25. října, kdy na fotbal s Jabloncem naváže hokejové derby s Pardubicemi.

✎ TOMÁŠ KULHÁNEK

Festival Čekání na Václava do 28. října | Klicperovo divadlo a Studio Beseda

Festival Čekání na Václava pokračuje po celý říjen a na hradecká jeviště přiváží komedie, komorní příběhy i hudbu. Už 2. října uvede Činoherní studio Ústí nad Labem Sluhu dvou pánů, 13. října nabídne Divadelní společnost Indigo Víkend ve výtahu. Závěr bude patřit 27. října liberecké Winterbergově poslední cestě podle románu Jaroslava Rudiše a o den později Švýcarsku Divadla Ungelt s Ivanou Chýlkovou a Petrem Uhlíkem.

Hradec se rozběhne. Přidat se mohou i rodiny 4. října | Malšovický stadion a běžecké trasy po městě

Půlmaraton, maraton, desítka i kratší tratě pro ty, kteří si chtějí hlavně užít pohyb. Čtrnáctý ročník Hradeckého půlmaratonu nabídne také závod dvojic a nově rodinný běh na jeden a půl kilometru, který odstartuje v devět hodin. V 9.45 naváže pětikilometrový Běh proti rakovině, v 11.30 vyrazí maratonci a ve 12.45 účastníci půlmaratonu a desítky. Zázemí bude u Malšovického stadionu. Letos se poběží také o tituly mistrů republiky veteránů v půlmaratonu.

Pětkrát doma. Mountfield čeká i derby 4.-30. října | ČPP Arena

Pět domácích zápasů a mezi nimi první domácí derby sezony. Pardubické Dynamo přijede v neděli 25. října od 17 hodin. Ještě předtím Mountfield přivítá čtvrtého října Vítkovice a jedenáctého Olo-

mouc, oba zápasy začnou v 17 hodin. V pátek 23. října dorazí od 18 hodin Karlovy Vary a ve stejný čas začne také utkání s brněnskou Kometou v pátek 30. října. Fanoušky tak čekají tři domácí duely během osmi dnů.

Jazz se rozezní v muzeu, divadle i sauně 6.-10. října | různá místa v Hradci

Jazz Goes To Town otevře 6. října v Muzeu východních Čech Lenka Gálisová Quartet. Dvaatřicátý ročník zavede posluchače také do Divadla Drak, Petrof Gallery či Bio Centralu. Vystoupí například Olie Brice Quartet, In Cahoots s Ingrid Laubrock nebo Kristina Barta. Netradiční zážitek nabídne sauna NUUK, kde Prague Quiet Music Collective uvede 8. a 10. října program 100 °C. Závěrečnou sobotu doplní Dorota Barová Trio ve Sboru kněze Ambrože a finálový večer v Bio Centralu.

Pod lízátka přijedou Artis a Jablonec 10. a 25. října | FINEP Arena

Votroky čekají dvě domácí ligová utkání. Po reprezentační přestávce přivítají v sobotu 10. října od 15 hodin brněnský Artis, v neděli 25. října pak od 13 hodin nastoupí proti Jablonci. Druhý termín nabídne fanouškům sportovní dvojboj: po fotbale pod lízátka mohou zamířit do ČPP Areny na hokejové derby s Pardubicemi, které začne v 17 hodin.

Hudební fórum nabídne Vivaldiho jinak 13.-22. října | Filharmonie Hradec Králové

Vivaldiho Čtvero ročních dob v novém pojetí i hudba inspirovaná Latinskou Amerikou. Dvaadvacátý ročník Hudebního fóra nabídne čtyři koncerty soudobé orchestrální tvorby. Vedle domácí filharmonie se představí Prague Philharmonia s houslistou Milanem Al Ashhabem v přepracování Čtvera ročních dob od Maxe Richtera. Jeden večer bude patřit polským skladatelům, závěr 22. října přinese mimo jiné kompozici Revolución diamantina Gabriely Ortiz. ■

JSME U VÁS DOMA

www.vzpravy.cz

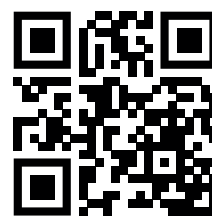
TV východočeská
televize

Největší regionální televize

Máte pro nás
námět na reportáž?

Napište nám na
produkce@v1tv.cz

Týdně nás sleduje
360 000
diváků!

**Sledujte nás
i vy!**

VÍME, CO HRADEC PÁLÍ. MY MÁME ŘEŠENÍ!

JUDr. JAN HOLÁSEK

**ZNOVU
ZA HRADECKO!**

my

NAŠE
ČESKO

JUDr. Martin Netolický, Ph.D.
Dlouholetý, úspěšný hejtmán
a lídr MY - nového hnutí našeho regionu

JUDr. Jan Holásek, LL.M.
Váš stávající senátor
za Hradecko a lídr Náš Hradec

MUDr. Martin Kuba
Dlouholetý, úspěšný hejtmán a lídr
nového celostátního hnutí Naše Česko

WWW.HOLASEK2026.CZ

VÁŠ VŽDY NEZÁVISLÝ SENÁTOR

**PRIORITY MÉ PRÁCE V SENÁTU:
V ČEM CHCI POKRAČOVAT?**

OKAMŽITĚ 1
**BEZPEČNÉ ULICE
PRO VŠECHNY**

Připravil jsem návrh zákona „třikrát a dost“ zajišťující větší bezpečnost na našich ulicích. Praktický přínos zákona jsem projednal s hradeckou městskou policií. Nyní chci prosadit, aby byl tento zákon schválen v parlamentu a začal co nejdříve platit.

2
**FINANCE
A ROZVOJ
HRADECKA**

Podal jsem návrh k Ústavnímu soudu proti současným zákonům na rozpočtové určení daní, které nejsou fér vůči městům o velikosti Hradec Králové. Usiluji o zrušení těchto zákonů a přijetí nových, které budou pro Hradecko férovější a přinesou nám více peněz z daní.

3
**SKUTEČNĚ
DOSTUPNĚ
BYDLENÍ**

Pracuji na změnách zákonů pro dostupnější bydlení. Daňové zvýhodnění družstevních bytů se již podařilo prosadit. Připravujeme další změny zákonů pro dostupnější bydlení a zajištění financí, které je třeba prosadit na ministerstvech a v Parlamentu.

4
**FÉROVÉ
ZÁKONY,
TRANSPARENTNOST**

Jako právník s víc než 30 letou praxí jsem se v Senátu podílel na změnách mnohých zákonů, aby byly jednodušší. Za práci při přípravě zákonů, které nastavují férovější a transparentnější pravidla řešení dluhů, jsem obdržel ocenění „Dělník protikorupční legislativy“.

**ZNOVU
ZA HRADECKO!**

JUDr. JAN HOLÁSEK

SENÁTNÍ VOLBY 9. - 10. října 2026

**MOJE ODVAHA
ZNAMENÁ
JEDNAT TAM, KDE
OSTATNÍ VÁHAJÍ**

NÁŠ HRADEC

POLITICKÁ INZERCE,
Zadavatel a zpracovatel:
ROZVÍJÍME HRADEC
Reklama souvisí s volbami
do senátu 2026
Oznámení o transparentnosti:

Oznámení o transparentnosti:

POLITICKÁ INZERCE, Zadavatel a zpracovatel: ROZVÍJÍME HRADEC

Reklama souvisí s volbami do senátu 2026

Palcát z Adalbertina

Krátce po podepsání tak zvané transakční smlouvy dne 6. dubna 1893, podle které město Hradec Králové koupilo pevnostní budovy a pozemky a získalo tím stavební plochy o výměře téměř 150 hektarů, se zahájilo bourání pevnostních hradeb.

RADEK BLÁHA, FOTO: MVČ HK

V první fázi šlo především o území mezi Eliščiným nábrežím, Mosteckou ulicí a třídou Československé armády. Na uvolněných plochách začala brzy nová výstavba, mezi první budovy patřil například hotel pana Fränkla, pozdější Grandhotel Bystrica. Při hloubení základů se přišlo na pozůstatky starého labského řeciště a množství archeologických nálezů. O kus dál v létě roku 1896

započala stavba mohutné historizující budovy Adalbertina, ve kterém našla sídlo tiskárna a redakce katolických novin Štít. Také zde nebyla nouze o archeologické památky.

Tehdejší noviny Ratibor ze dne 25. 7. 1896, tedy před 130 lety, čtenáře informovaly, že se zde kromě stříbrných mincí ze 17. a 18. století, nožů, střeptů nádob, ostruhy, udidla a hrotu šípu našel také bronzový buzdan „nasazený na dřevěné hůlce“. Buzdanem, z turečtiny převzatým názvem (buzdygan), autor mluvil o palcátu, jehož hlavice opatřená dvěma řadami trojhranných jehlančových ostnů byla zakončená krátkou trubkovitou tulejí pro nasazení dřevěné rukojeti.

Ačkoliv v obecném povědomí jsou palcáty spojeny s husitským obdobím, má tento druh úderné zbraně daleko starší původ. Palcáty ve tvaru hvězdice se objevují již od 12. století a vyskytují se zejména ve střední a východní Evropě. Úplně dochované hlavice palcátů jsou na našem území poměrně vzácné, což platí i pro východní Čechy, z nichž je kromě uvedeného exempláře z Hradce Králové známa další celá hlavice této zbraně například z Mlázovic.

V případě hradeckého palcátu se dokonce, podle výše uvedeného novinového svědectví, dochovala i jeho dřevěná násada, která se ale bohužel brzy po vyzvednutí z vlhké hlíny rozpadla. Je to velká škoda, byl by to dnes skutečný unikát. Ale i tak je hradecký palcát, který klademe do 13. až 14. století, pozoruhodným předmětem, o to zajímavějším, že místo nálezů leží bezprostředně pod areálem někdejšího královského hradu, ve výplni hradebního příkopu. Není tedy vyloučeno, že patřil k výzbroji některého z členů hradní posádky. Na rozdíl od zaniklého královského hradu se palcát dochoval do dnešních dnů ve sbírkách hradeckého muzea a návštěvníci jej mohou zhlédnout ve stálé expozici Cesty města. ■

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

3

ZAŽIJ TŘI EVROPSKÉ VEČERY BALÍČKY NA BKPARDUBICE.CZ BUĎ U TOHO!

ROZPIS ZÁPASŮ SKUPINA E

1. kolo	úterý 6. 10.	20:00		VS		
2. kolo	úterý 20. 10.	18:00		VS		enteria arena
3. kolo	úterý 3. 11.	19:00		VS		
4. kolo	středa 18. 11.	20:30		VS		
5. kolo	středa 16. 12.	18:00		VS		enteria arena
6. kolo	středa 23. 12.	20:30		VS		enteria arena

PRODEJ BALÍČKŮ
A VSTUPENEK
NA DOMÁCÍ ZÁPASY BCL

PARTNEŘI BCL:

PARTNEŘI BK KVIS:

Primátorka musí umět rozhodnout i naslouchat

Pavlína Springerová vede Hradec Králové čtvrtým rokem. Funkce primátorky podle ní znamená nejen rozhodovat, ale také umět naslouchat, vysvětlovat a ustát tlak, který s vedením města přichází. Ohlíží se za tím, co jí poslední roky daly, jak proměnily její pohled na Hradec a proč za jednu z nejsilnějších zkušeností považuje hradeckou osmistovku.

Co vás čtyři roky ve funkci primátorky naučily?

Asi nejvíc trpělivosti a pokoře. Když člověk stojí mimo radnici, spousta věcí vypadá jednoduše. Stačí rozhodnout, opravit, postavit, změnit. Jenže město je živý organismus. Každé rozhodnutí má právní, finanční, majetkové i další souvislosti. Dotýká se konkrétních lidí, jejich domovů, zvyků, cesty do práce nebo do školy.

Naučila jsem se, že primátorka musí umět rozhodnout, ale také poslouchat. Někdy je potřeba být

pevná, jindy naopak dát lidem čas a prostor. A hlavně neztratit klid a schopnost komunikace. Město se nedá řídit nervozitou ani rychlými gesty.

Co vás na vedení města nejvíc překvapilo?

Jak velký rozdíl je mezi tím, co je vidět navenek, a tím, kolik práce je předtím. Veřejnost přirozeně vnímá hlavně okamžik, kdy se začne stavět nebo kdy se něco otevře. Ale vždy tomu předcházejí roky příprav, jednání, povolování, hledání financování a někdy i složité dohody mezi skupinami, které mají různé zájmy.

Ještě silněji jsem si také uvědomila, jak moc je důležitá důvěra. Nejen mezi politiky, ale i mezi úřadem, městskými organizacemi, odborníky, spolky a veřejností. Když důvěra chybí, všechno se zpomalí. Když důvěra a vztahy fungují, dají se posunout i věci, které dlouho stály.

Změnil se za tu dobu váš vztah k Hradci?

Určitě se ještě více prohloubil a otevřely se mi úplně nové úhly pohledu na naše město. Je logické, že když dostanete odpovědnost za celé město, začnete ho vnímat jinak, komplexněji. Nevnímáte jej jen přes krásná místa, architekturu a atmosféru, ale i přes každodenní starosti lidí. Najednou vidíte město skrze školní jídelny, chodníky, seniory, sportovní kluby, městskou policii, technické služby, kulturní akce či městskou hromadnou dopravu.

Je to velmi intenzivní zkušenost. Město přestane být abstraktním pojmem. Stane se obrovským množstvím konkrétních příběhů, vztahů a rozhodnutí. A člověk si pak mnohem víc uvědomí, že komunální politika není vzdálená a odtržená záležitost. Je to každodenní dřina a služba.

Kde jste cítila největší tlak?

Tlak je nedílnou součástí té práce. Lidé od města očekávají hodně a oprávněně. Chtějí bezpečné ulice, dobrou dopravu, dostupné bydlení, místa ve školách, péči pro seniory, kvalitní veřejný prostor. A zároveň chtějí, aby se věci děly rychle, levně a bez komplikací. To je lidsky pochopitelné, ale v praxi se tyto požadavky často potkávají velmi složitě.

Nejtěžší je přijmout, že ne každé dobré rozhodnutí je okamžitě populární a ne každá dobrá práce je hned vidět. Člověk musí umět kritiku ustát, nenechat se jí pohltnout, ale zároveň ji dokázat vnímat a přemýšlet o ní. To je pro mě důležité. Zůstat otevřená, ale nenechat se paralyzovat.

Jak se s kritikou pracuje?

Nejde ji ignorovat. Kritika je někdy nepříjemná, ale často se v ní ukrývá důležitý signál. Zároveň je ale potřeba rozlišovat mezi věcnou kritikou a čirým politickým hlukem. Věcná kritika může pomoci věci zlepšit. Kdežto hluk většinou jen bere energii.

Snažím se držet toho, že člověk nemá reagovat uraženě. Když má někdo jiný názor, neznamená to automaticky, že je nepřítel města. Komunální politika je nejbliž lidem, a proto v ní emoce vždycky budou. Důležité je, aby nezničily schopnost domluvit se a nalézt potřebný kompromis.

Je něco, co byste dnes dělala jinak?

Určitě bych některé věci vysvětlovala dřív a jednodušeji. U složitých projektů často řešíme

právní, technické nebo majetkové detaily, ale lidé potřebují především vědět, co se bude dít, proč to trvá a kdy uvidí výsledek. V tom má město vždycky prostor být srozumitelnější.

Zároveň bych nechtěla vytvářet dojem, že lituji směru, kterým jsme se vydali. U řady velkých témat jsme museli nejdřív udělat práci, která není atraktivní pro fotografie, ale bez ní se nic skutečného nestane. Důležité je, že se Hradec skutečně pohnul z místa.

Co vám naopak v posledních letech dodalo energii?

Lidé. To zní jednoduše, ale je to tak. Když vidíte školu, která se těší na novou etapu své existence, spolek, který něco připraví pro celé město, seniory, kteří chtějí být aktivní, rodiče, kterým záleží na okolí školy, nebo mladé lidi, kteří si nechtějí jen užívat, ale něco tvořit, je to obrovská energie.

Silným momentem pro mě byla především osmistovka. Nešlo jen o samotné oslavy. Hradec ukázal, že má obrovskou vnitřní sílu. Dokázali jsme propojit instituce, školy, kulturu, sport, podnikatele, spolky i jednotlivce. Bylo vidět, že město není jen soubor jednotlivců, ulic a budov. Je to společenství lidí, kterým na Hradci záleží.

Jaký Hradec byste chtěla vidět v dalších letech?

Chtěla bych Hradec sebevědomý, ale ne nafoukaný. Město, které si váží své historie a architektury, ale nebojí se budoucnosti. Město, kde se dobře žije dětem, rodičům, seniorům i lidem, kteří sem přicházejí za prací nebo studiem. A také město, které neztrácí lidskost.

Hradec má podle mě výjimečné měřítko. Není anonymní metropolí, ale není ani malým městem bez ambice. Je dost velký na důležité projekty a dost blízký na to, aby se lidé cítili součástí místa, kde žijí.

Přála bych si, aby v Hradci zůstala energie posledních let. Aby se neztratila schopnost spolupracovat, hledat řešení a držet směr. Protože město se nejlépe rozvíjí tehdy, když má odvahu, klid a lidi, kteří mu věří. ■

POLITICKÁ REKLAMA

Komunální volby 2026

Zadavatel/zpracovatel:

Hradecký demokratický klub

Kyberpodvody, zdraví i vztahy. Kraj nabídne kurzy zdarma

Královéhradecký kraj společně s Úřadem práce ČR připravuje další ročník Týdne vzdělávání dospělých. Od 2. do 6. listopadu 2026 se v Hradci Králové, Trutnově, Rychnově nad Kněžnou, Jičíně a Náchodě i v online prostředí uskuteční přes 60 workshopů, seminářů, kurzů a webinářů. Všechny akce jsou zdarma a zapojit se mohou zájemci bez rozdílu věku.

„Týden vzdělávání dospělých je unikátní v tom, že na jednom místě nabízí desítky různorodých vzdělávacích příležitostí pro veřejnost, a navíc zcela zdarma. Každý si může vybrat podle toho, co ho zajímá nebo co právě potřebuje – od praktických dovedností přes osobní rozvoj až po témata spojená s rodinou, zdravím či pracovní orientací. Jsem rád, že se nám společně s Úřadem práce daří tuto nabídku každoročně rozšiřovat a zpřístupňovat ji lidem napříč celým krajem,“ uvedl náměstek hejtmána pro regionální rozvoj Jiří Štěpán.

Program bude velmi pestrý. Každý den bude například možné zapojit se do cvičení s Ivou Kufr, které je určeno pro všechny, kdo chtějí rozvíjet tělo a zlepšit svou kondici. Dne 2. listopadu se uskuteční seminář Oddlužení v praxi občanské poradny, který účastníkům vysvětlí podmínky vstupu do insolvenčního řízení, povinnosti dlužníka i celý průběh oddlužení.

Ve všech zapojených městech bude možné navštívit také tvůrčí dílnu zaměřenou na výrobu podzimního věnce. Několikrát během týdne se představí aplikace Můj život po škole, která pomáhá mladým lidem lépe se zorientovat při volbě povolání a uvědomit si budoucí životní náklady. Hned dvě online přednášky nabídne program 3. listopadu. Trávicí systém v harmonii se zaměří na propojení trávení a nervového systému a nabídne praktické tipy, jak jeho fungování ovlivňuje nejen strava, ale také psychické rozpoložení a způsob stravování. Přednáška Cesta zpátky k sobě – Jak žít v souladu se sebou se bude věnovat osobnímu rozvoji, vnitřnímu klidu a praktickým nástrojům pro spokojenější každodenní

život. Ve stejný den nabídne program také kurz nazvaný Co ze starých riflí, během kterého si účastníci vytvoří z nepotřebného oblečení nový výrobek.

Na bezpečnost v digitálním prostředí upozorní 4. listopadu online preventivní přednáška 3Z – Zastav! Zavěs! Zkontroluj! Účastníci se dozvědí, jak rozpoznat kybernetické podvody, při kterých se pachatelé vydávají například za policisty, bankéře, lékaře či potenciální partnery, a osvojí si jednoduché pravidlo, jak v podobných situacích postupovat.

Na čtvrtek 5. listopadu je naplánovaný online webinář Pornografie u dětí a dospívajících: rizika, dopady a prevence. Ve stejný den se uskuteční také kurz Jak otevírat náročné rozhovory, který poradí, jak citlivá témata komunikovat srozumitelně a bez zbytečného konfliktu. Závěr týdne 6. listopadu doplní online seminář Vánoce v české rodině zaměřený na prožívání nadcházejících svátků.

Kompletní nabídku všech akcí, včetně termínů, míst konání a způsobu přihlášení najdou zájemci na webu www.vzdelavanikhk.cz. ■

TÝDEN VZDĚLÁVÁNÍ DOSPĚLÝCH

2.–6. 11. 2026 ÚČAST ZDARMA

**NEZŮSTÁVEJTE POZADU,
UČTE SE S NÁMI!**

Program naleznete zde:

HRADEC KRÁLOVÉ • JIČÍN • NÁCHOD • RYCHNOV NAD KNĚŽNOU • TRUTNOV

www.vzdelavanikhk.cz

Manžel si zaslouží svatozář, říká Babička roku z Třebše

Do soutěže ji vyslaly hradecké seniorky a Hana Procházková z Třebše se vrátila s titulem Babička roku Královéhradeckého kraje. „Trému nemám a ani si nic nechystám. Myslím si, že by člověk měl vystupovat přirozeně,” směje se šestaosmdesátiletá cvičitelka dětí, která publikum v Dobrušce rozesmála s maňáskem Pepíkem. V rozhovoru vypráví o dětech i jejich rodičích, začátcích školky Pohádka ve výměnících a manželovi, za kterého je už 64 let vdaná a který by si podle ní zasloužil svatozář.

✪ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV HANY PROCHÁZKOVÉ

Jak jste se do soutěže Babička roku dostala? Byl to váš nápad?

Ne, já už se nikde nepředvádím. Hana Žatecková se domluvila s ostatními hradeckými seniorkami a řekla mi, že tam musím za všechny. Takže jsem tam nebyla za sebe, ale za hradecké seniorky.

Před patnácti lety jste už uspěla v soutěži Eurobabička. Byla jste ted' klidnější, nebo přesto přišla tréma?

Ne, žádnou trému nemám. Ani si nic nechystám. Myslím si, že by člověk měl vystupovat přirozeně a reagovat na to, na co se ho moderátor zeptá. Volnou část za mě vyřídil maňásek Pepík. Představil se, že je babiččin a chodí s ní do Sokola. A stěžoval si: „Když o něco jde, všechno zařídím já, ale oni to připsou babičce. Já mám maturitu na pedagogické škole v Litomyšli, všechno jsem řekl těm profesorkám. A na vysvědčení napsali Hana Procházková. To je nespravedlivý!”

Pepíka znají také děti z tělocvičny. Jak ho při cvičení využíváte?

Mám ráda děti a děti mají rády divadlo. Pepíka milují kluci i holčičky. Když odcházejí z tělocvičny, každý si musí sáhnout na hlavičku a podat mu pacinku. Ale něco vám prozradím. Využívám ho i tehdy, když potřebuju trochu napomenout rodiče. Neřeknu to já, řekne to za mě Pepík: „Děti cvičily pěkně, ale maminky breptaly a vůbec nedávaly pozor.”

Jak staré děti k vám chodí a kdo je doprovází?

Cvičení je pro děti od dvou do pěti let s rodičem, ale může přijít i dědeček nebo babička. Jsem ráda, že chodí hodně tatínků. Pomáhají nám s náradím a je dobře, když se do výchovy zapojuje i mužská část rodiny. Na dětech je to vidět, na klucích i holčičkách.

S dětmi cvičíte od svých sedmnácti let. V čem se za tu dobu nejvíc změnily?

Myslím si, že dřív byly poslušnější. Dneska rodinu často ovládá i rozmazlené dítě. V tělocvičně se učí, že není jediné na světě, že je tu nějaké družstvo, parta a musí počkat, až na něj přijde řada. Pro děti, které ještě nechodí do školky, je to taková příprava. Ty, které už do školky chodí, jsou zase šikovnější. Každé si tam najde svoje.

Původně jste byla bytová architektka. Co vás přivedlo k práci s dětmi a vlastní mateřské škole?

Hlavně k tomu přispělo, že jsme měli s manželem čtyři děti. Když máte malé děti, nemůžete být lidem

k dispozici do šesti večer, musíte se věnovat i rodině. Školka končí v rozumnější dobu. Interiéry mě ale zajímaly dál a vybavovala jsem i některá zařízení pro děti.

Jak potom vznikla školka Pohádka?

Základ měla v tělocvičně. Maminky si stěžovaly, že když jsou s mladším dítětem na mateřské, státní školky jim nevezmou to starší. Právě pro ně jsme chtěli Pohádku vytvořit. Řekla jsem jim, že když dají hodně práce a pár peněz, uděláme to. Začínali jsme na sídlišti tady v Třebši ve výměnících, které jsme si pronajali od města. Byla tam kuchyňka a základní hygienické zázemí. Taková prvobytně pospolná společnost. Každý týden dostala jedna maminka klíče a po aktivitě se uklidilo, vytřelo a umylo nádobíčko. Když se lidé na něčem podílejí, přiroste jim to k srdci, berou to za svoje a jsou ochotní pro to něco udělat. Když přijdou k hotovému, často spíš vidí, co ještě chybí a není dokonale.

Celý život se věnujete dětem. Jaké dětství jste měla vy sama v Třebši?

Nádherné. Po ulici přejelo jedno auto za den a my jsme klacikem čmárali do silnice z uježděného písku a hlíny. Sousedé spolu mluvili, my děti jsme se všechny kamarádily. Dneska se lidé často ani neznají, přestože bydlí vedle sebe, a někdy se ani nepozdraví. My jsme od rodičů měli nařizeno pozdravit každého, koho u nás na ulici potkáme, ať ho známe, nebo ne. Když maminka pekla buchty, posílala mě s nimi k sousedkám. Lidé byli mnohem chudší, ale víc k sobě patřili.

Později jste tady v Třebši pomáhala prosadit novou sportovní halu. Co vás k tomu přimělo?

Stará dřevěná tělocvična už dosluhovala. Naši rodiče ji postavili z materiálu z bouraných baráků po Němcích. Nosné sloupy byly prolezlé dřevomorkou. Obracela jsem se na magistrát a na primátora, ukazovala jim to a říkala, že nám to možná spadne na hlavu. Kéž by tam v tu chvíli nikdo nebyl, ale bude to ostuda Hradce. Primátor mi tehdy řekl: „Hanko, ale musíš udělat organizaci, která o to požádá.” Tak jsme založili komisi místní samosprávy a naším prvním požadavkem byla

INZERCE

NA VĚTVI HALLOWEEN NA VĚTVI

víkend 31.10.-1.11.2026

LAMPIONOVÝ PRŮVOD

VYŘEZÁVÁNÍ DÝNÍ

STEZKA ÚKOLŮ A PŘEKVAPENÍ

STRAŠIDELNÁ DÍLNIČKA

DÝŇOVÉ DOBROTÝ

nová tělocvična. Město na ni mělo prostředky a postavilo halu, která dnes slouží i okolním školám. Od rána do večera je plná.

Za manžela jste vdaná 64 let, ale znáte se ještě děle. Jak jste se seznámili?

Těch 64 let už je na papíry, předtím jsme spolu byli od patnácti. Chodili jsme na jedenáctiletou střední školu, dnešní gymnázium J. K. Tyla. Už v deváté třídě jsme po sobě pokukovali. Na lyžařském zájezdu jsem si říkala: „Tenhle kluk pěkně lyžuje, jak skáče!“ A večer se tancovalo. Pak jsme spolu chodili i do tanečních. Obě naše maminky se tam přišly podívat a manželova maminka s kamarádkou se postavila za tu moji, která seděla. Ukazovala kamarádce Pavla: „Tak támhle u toho sloupu, to je on.“ A o mně prohlásila: „No, šeredná není, ale je k němu mrňavá.“ Moje maminka to tak všechno slyšela. Nakonec jsme ale s manželovou maminkou vycházely dobře. Na sklonku života mi řekla: „Já vím, že jsi mě měla vždycky ráda.“ Ale ta první reakce byla, že jsem mrňavá. (úsměv)

Po soutěži jste říkala, že by si manžel zasloužil svatozár. Za co především?

Kdo mě zná, ten by mu ji opravdu připsal. Jsem velmi aktivní, všude běhám a lítám a on všechny ty moje aktivity musí vydržet. Dobře spolu vycházíme i jako celá rodina, se synem, dcerou a jejich partnery. Máme pět vnoučat a dvě pravnoučata. Když se sejdem, většinou u syna na zahradě, je nás přes dvacet. A to je nejbližší rodina.

Co ráda děláte jen sama pro sebe?

Jsem stálou návštěvnicí knihovny a snažím se číst. Taky ráda tvořím a vyrábím z různých materiálů. Zájmu mám hodně, ale že bych měla jeden, kterému se věnuju úplně do hloubky, to říct nemůžu.

Na konci října vás čeká celostátní finále v Olomouci. Probouzí se ve vás soutěživost?

Vůbec. A nevím, jestli si to užiju, ale vypravili tam autobus, takže se nemusím dopravovat sama. Pojedou i další ženské z Hradce, tak mě vezmou. Volala jsem kamarádovi, který bydlí u Olomouce, abych měla i nějakou místní podporu. ■

Hudební fórum nabídne Vivaldiho jinak i rytmy Mexika

Jak zní Vivaldiho Čtvero ročních dob v podání současného skladatele? A jak se do symfonického sálu přenesou rytmy mexických pouličních kapel? Hudební fórum Hradec Králové nabídne od 13. do 22. října čtyři večery, při kterých se známé hudební motivy potkají s novými nápady. Dvaadvacátý ročník festivalu přivítá domácí filharmoniky i hosty z Prahy a polského Gdaňsku.

■ TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV FILHARMONIE HK

Hudební fórum pořádá Filharmonie Hradec Králové od roku 2005. Do města přiváží skladby současných světových autorů, které už uspěly v zahraničí, a řadu z nich představuje v české premiéře. Pro posluchače je tak příležitostí objevit hudbu, s níž se v běžných koncertních programech často nesetkají.

britský skladatel Thomas Adès. Jeho Tri studie z Couperina zazní v podání hradeckých filharmoniků, stejně jako skladby Esa-Pekky Salonena a Maxe Lindberga. Prostor dostanou varhany i klavír.

O dva dny později přijede Prague Philharmonia s dirigentem Robertem Kružíkem a houslistou Milanem Al-Ashhabem. Jedním z lákadel bude Čtvero ročních dob nově zpracované Maxem Richterem. Slavná Vivaldiho hudba se tak představí i v podobě, která může překvapit ty, kdo ji dobře znají. Večer doplní skladby Caroline Shaw a Anderse Hillborga.

Polská baltská filharmonie Fryderyka Chopina z Gdaňsku přiveze 20. října hudbu své země, včetně děl Krzysztofa Pendereckého či Wojciecha Kilara. Závěr festivalu 22. října pak zamíří do Latinské Ameriky. Vedle skladby Mariachitlán inspirované mexickou hudební tradicí zazní také Diamantová revoluce Gabriely Ortiz. Dílo s osmi ženskými hlasy otevírá téma násilí na ženách. Hradecké filharmoniky při finále povede Jiří Rožeh.

Všechny čtyři koncerty začínají ve 20 hodin v Sále Soni Červené. Vstupenky jsou k dostání přes HK-point, v hradeckém infocentru a na pokladně filharmonie. ■

Cestu k ní mohou letos usnadnit i známí skladatelé minulosti. Právě o propojování staré a nové hudby hovoří v podcastu Salonek dramaturg hradecké filharmonie Marek Hrubecký s hudebním skladatelem Lukášem Horníkem. Jejich dialog otvírá také otázku, jak může současná hudba oslovit posluchače, který se v její historii ani teorii nevyzná. Letošní program nabízí několik konkrétních příležitostí, jak si k ní najít cestu.

Zahajovací večer 13. října ukáže, co se stane, když se barokní hudba Françoise Couperina ujme současný

▼ INZERCE

**SLUNKO
JEDE**

Slunce svítí pro všechny.
Tak ať jede i pro Tebe.

při montáži
sazba DPH
12 %

Vlastní energie, klidnější zítřky.

Fotovoltaika bez starostí

Uvažujete o FVE a řešíte dodavatele? Zkuste firmu z okolí.

Jsmo z Hradce, takže jsme blízko nejen při montáži, ale i kdykoliv potom. Rychlejší domluva, kratší dojezd a servis bez zbytečného čekání.

O co se postaráme?

Naše další služby:

Uvažujete o FVE?
Zjistěte více
na našem webu.

Vím, kde se věci rozhodují a na které dveře zaklepat

Během kampaně chtěl být hlavně mezi lidmi. A to se mu určitě povedlo. Projel všechny obce volebního obvodu, nechyběl na místních akcích a se svým týmem teď skoro každý den vyráží do ulic. V Senátu plánuje Martin Dvořák své zkušenosti z dob primátorování, diplomacie a vlády využít pro Hradecko. Chce být jeho vyslancem v Praze a pomáhat regionu tam, kde bude potřeba jednat se státem. Zároveň slibuje, že bude v Senátu jednou z pojistek demokracie.

Kampaně se blíží do finále. Co během ní slýcháváte nejčastěji? Které téma se v regionu opakuje dokola? Nejčastěji si lidé stěžují na dopravu, zdravotnictví, bydlení a dostupnost služeb v obcích. Zejména nedostupné bydlení jsme řešili více než kdykoliv předtím. Situace je opravdu naléhavá nejen ve městě, ale i v obcích. Dlouhodobým tématem v regionu je pak určitě doprava, ať už jde o stav silnic, či dostupnost a nabídku spojů. Proto považuji za důležitou vysokorychlostní železnici. Nejen kvůli samotnému spojení s Prahou, ale i kvůli tomu, že může změnit možnosti celého regionu.

A vzpomínají občas lidé na vaše primátorská léta v Hradci?

Ano, a docela často. Lidé si moje působení na radnici pamatují. Vracejí se i k mé práci ministra nebo velvyslance. O fajn setkání není nouze. Po-

tkal jsem dokonce paní, která mi kdysi prodávala oblek, když jsem šel za Václavem Havlem. Většina reakcí je pozitivní, samozřejmě se ale najdou i lidé, kteří se mnou nesouhlasí. Často hlavně kvůli mé prozápadní zahraniční politice a kritickým postojům k Rusku. To ale k veřejnému životu patří.

Říkáte, že chcete být vyslancem Hradecka v Praze. Co si pod tím máme představit?

Že když bude mít město či obec problém, který se řeší na úrovni státu, nebude na to samo. Senátor může pro region hodně udělat, pokud ví, jak svou roli využít. Může pomáhat prosazovat důležité projekty, otevírat jednání se státem a hledat řešení problémů, které přesahují možnosti měst a obcí. A právě tady se hodí moje zkušenosti. Nikdo mi nemusí vysvětlovat, jak stát funguje. Zažil jsem to z různých stran, vím, kde se věci rozhodují a na které dveře zaklepat.

Jak vám zkušenosti z vedení Hradce, diplomacie a vlády konkrétně pomohou? A plyne i nějaká výhoda pro Hradecko?

Z radnice člověk zná každodenní realitu města a obcí. Ve státní správě zase pozná, jak fungují úřady a celý státní aparát. Diplomacie mě naučila vyjednávat a hledat řešení i s lidmi, kteří mají jiný pohled. A z vlády vím, jak se rozhodnutí přijímají

na nejvyšší úrovni. Každá z těch zkušeností je jiná. Dohromady ale dávají nástroj, který může být pro senátora užitečný. Hradecko tak může mít v Senátu člověka, který zná region, ale zároveň rozumí prostředí, ve kterém se o jeho věcech v Praze rozhoduje.

Zdůrazňujete roli Senátu jako pojistky demokracie. Je to nezbytné?

Právě teď je role Senátu mimořádně důležitá. Demokratické instituce jsou pod tlakem a jedna politická většina by neměla mít možnost postupně ovládnout všechno. Jeden příklad za všechny. V létě Sněmovna schválila návrh, který měl prezidentovi odebrat pravomoc pověřovat a odvolávat vedoucí stálých misí při mezinárodních organizacích a převést ji na ministra zahraničí. To vše nespíš jen kvůli osobnímu vyřizování účtů s Hradem. Senát ten návrh zamítl. A přesně tak má podle mě Senát fungovat. Ne jako brzda vlády za každou cenu, ale jako brzda návrhů, které zasahují do fungování státu nebo mohou oslabit jeho demokratické pojistky.

Je něco, kde byste jako senátor nebyl ochoten ustoupit?

Určitě by šlo o základní hodnoty, na kterých naše země stojí. Patří sem demokratické instituce, právní stát, svobodné volby, nezávislá média a naše členství v Evropské unii a NATO. O konkrétních řešeních se můžeme a musíme bavit. Ale základní pravidla demokratického státu bychom zpochybovat neměli.

A co byste chtěl říct lidem, kteří budou za pár dní rozhodovat? Proč by měli dát hlas právě vám?

Děkuji všem, kteří se se mnou během kampaně zastavili, podělili se se mnou o svůj názor. Právě osobní rozhovory pro mě byly na celé kampani nejcennější. Ted' už je rozhodnutí na voličích. A proč podpořit právě mě? Věřím, že za mě mluví moje celoživotní práce. Třicet let jsem zasvětil veřejné službě. Nikdy jsem politiku nepotřeboval k tomu, abych prosazoval svůj vlastní byznys ani zájmy podnikatelských skupin. Vždycky jsem se staral o zájmy města, státu a spoluobčanů. A tak to mám v plánu i teď. ■

**VOLTE
č. 7**

ZŽSTAN

Martin Dvořák
do Senátu!

Vaše pojistka v Senátu
Váš vyslanec v Praze

**První polistopadový primátor
Hradce Králové. Pracoval v Kosovu
a Iráku. Velvyslanec. Ministr.**

**PIRÁTSKÁ
STRANA**

ZELENÍ

Volť

SOUKROMNÍCI

HDK

TOP 09

**LIBERÁLNĚ
EKOLOGICKÁ
STRANA**

STAROSTOVÉ

Alička je hyperaktivní, Michal má všechno na háku

Když se vedle vás postaví medvěd na zadní, respekt přijde okamžitě. Natálie Poděbradská už ale dobře ví, že Alice a Michal většinou jen čekají, jestli z kelímku nevypadne něco dobrého. „Jsou hrozně učenliví a chytrí. Každý den mě něčím novým překvapí,“ říká mladá ošetřovatelka, která se o ně na Stezce korunami stromů Krkonoše stará od jejich příjezdu. Za tu dobu je naučila první povely, poznala jejich zvyky i to, co mají nejraději k jídlu. A teď s kolegy čeká na další velkou zkoušku – jejich první zimu v Krkonoších.

•• MICHAL BOGÁŇ, FOTO: KATEŘINA SVOBODOVÁ

Jak jste se vlastně dostala k práci s medvědy?

Ted' je to zhruba rok, co jsem zaměstnaná pod Zoologickou zahradou Dvůr Králové. Půl roku jsem byla na praxi a potom jsem přešla sem k medvědům. Předtím jsem dva roky studovala na České zemědělské univerzitě v Praze chov exotických zvířat, ale školu jsem nakonec nedokončila. Právě v té době se objevila možnost zapojit se do projektu s medvědy, což mě hned zaujalo. Odmalinka mě to táhlo ke zvířatům a zajímají mě různé záchranné programy. Když jsem zjistila, že jde o medvědí sirotky, kteří přišli o mámu a sami by ve volné přírodě nepřežili, a zároveň jsem věděla, jaký prostor tady dostanou, chtěla jsem práci získat.

Do té doby jste se o medvědy nestarala. Jak jste se na novou práci připravovala?

Nejdřív jsem se v zoo zaučovala u velkých kočkovitých šelem, například u lvů. Protože se příjezd medvědů posunul, dostala jsem potom vlastní úsek, kde jsem se starala také o hyeny, lemury nebo mangusty. Ještě před nástupem do zoo jsem navíc absolvovala stáž v Košicích. Chodili jsme s ošetřovatelkou, sledovali jejich režim a ona nám vysvětlovala, jak s medvědy pracují. Bylo to důležité i proto, aby si Alice a Michal zvykli na náš pach a hlas. Když potom přijeli sem, nebyli jsme pro ně cizí.

Když si vybavíte jejich příjezd do Krkonoš, jací byli?

Když přijeli, byli po převozu ještě trochu pod vlivem sedativ. Alička byla hodně nervózní. Nelíbily se jí vnitřní prostory, nevěděla, co ji čeká, všude byly nové pachy a úplně nové prostředí. První týden jsme je nechali na menším dvorku, aby se postupně adaptovali, a teprve potom jsme je pustili do velkého výběhu. Michal byl oproti ní doma prakticky

okamžitě. Vzal si maso, zjistil, že tady má jídlo, místo na spaní a že je v bezpečí, a byl spokojený.

A co Alice?

U té se to změnilo ve chvíli, kdy jsme ji pustili do velkého výběhu. Zjistila, kolik má prostoru a co všechno tady může dělat. Během několika týdnů se úplně uklidnila. Dnes oba všechno zkoumají a využívají celý prostor. Alička nám třeba lezla až do korun stromů. Lezení po stromech je pro medvědy přirozené a jsme rádi, že tady tu možnost mají.

Za toho půl roku jste je poznala i povahově. Jací jsou?

Jsou úplně rozdílní. Alička je hodně živá, řekla bych až hyperaktivní. Pořád někde běhá, něco zkouší a vymýšlí. Michal je naopak takový flegmatik. Má všechno na háku. Liší se i tím, co je baví. Michal je víc vodní typ. Přes léto hodně využíval přírodní koupaliště, kde si hrál s klacky a čvachtal se. Alička zase mnohem víc lezla po stromech.

Změnili se už také fyzicky?

Určitě. Hodně zmohutněli a nabrali na váze, protože se teď připravují na zimu. Přesně je ale nezávážíme, protože tady zatím váhu nemáme. Naposledy se vážili ještě před cestou z Košic. Na pohled je to ale poznat, hlavně na Aličce. Ta už má pořádnou zadnici. (smích)

Říkala jste, že vás každý den něčím překvapí. Co jste o medvědech za tu dobu zjistila?

Jsou neuvěřitelně chytrí a vynalézaví. Každý den dokážou přijít s něčím novým. Velmi rychle se také učí. My je samozřejmě nechceme učit nějaké cirkusové kousky. Všechny povely, které s nimi trénujeme, mají praktický význam hlavně kvůli veterinární péči.

Co už například umějí?

Máme povel „Jak jsi velikej?“, při kterém se postaví na zadní. Díky tomu je při veterinární prohlídce možné lépe zkontrolovat celé tělo. Do budoucna bychom je chtěli naučit také otevřít tlamu, aby bylo možné prohlédnout zuby a dutinu ústní. Už teď máme například povel na drbání. Medvěd odkloní hlavu od mříže, přitiskne k ní ucho a my ho můžeme podrbat na krku nebo za uchem. To mají oba moc rádi.

Takže už mezi vámi nějaký fyzický kontakt existuje?

Ano, ale vždycky přes mříž. Bezpečnost je na prvním místě. Nikdy nemůžeme být s medvědem

volně v jednom prostoru. Mezi námi musí být vždycky mříž nebo elektrický ohradník. Pořád jsou to nebezpečné šelmy a čím budou větší, tím větší respekt k nim musíme mít.

Cítíte, že vám za ten půlrok začali víc důvěřovat?

Určitě nás už přijali víc než na začátku. Znájí náš hlas, pach i režim. Když se nám třeba něco nelíbí, můžeme je už i důrazněji okřiknout a oni vědí, co po nich chceme. To bych si hned po jejich příjezdu asi nedovolila. Zároveň jsme od nich ale za celou dobu nezažili žádnou výhrůžku vůči nám. Když mají nějaké šarvátky, řeší si je mezi sebou.

Jak moc jsou fixovaní na pravidelný režim?

Hodně. Přesně vědí, kdy se co děje. Vědí, že mají během dne svačinky, kdy přichází krmení a kdy se večer zavírá do dvorku a boxů. Když všechno probíhá stejně, jsou spokojení. Jakmile se ale něco posune třeba o půl hodiny, hned poznají, že je něco jinak, a jsou trochu vykojení.

Co obnáší váš běžný pracovní den, který návštěvníci nevidí?

Ráno začínáme kontrolou zdravotního stavu. Sledujeme, jestli jsou aktivní, mají chuť k jídlu a jestli je všechno v pořádku. Kontrolujeme dokonce i trus a zapisujeme si jeho stav do deníku. Potom kontrolujeme elektrický ohradník a celý výběh. Ráno také chvíli trénujeme jednotlivé povely a kolem osmé hodiny je pouštíme do velkého výběhu. Teprve potom máme přístup do boxů a na dvorek, takže uklízíme, čistíme a dezinfikujeme. A velkou část dne zabere také příprava krmení.

Kolik času?

Klidně dvě hodiny. Třeba zeleninu jim musíme strouhat, protože jinak nám ji nechtějí jíst. Strouháme mrkev, červenou řepu a další zeleninu a přidáváme do ní třeba řezanku nebo plevy.

Co takový medvěd za den sní?

Ted' se jim krmná dávka zvýšila přibližně na dvacet kilogramů na jednoho medvěda denně. Většinu tvoří zelenina – mrkev, červená nebo krmná řepa, řapíkatý celer, hlávkový salát, batáty nebo petržel. Z ovoce dostávají hlavně jablka. Maso mají obden, většinou hovězí žebra.

Kdyby si mohli vybrat mezi mrkví a hovězím žebrem, co vyhraje?

Ted', když nabírají na zimu, jdou automaticky po tom nejuťnějším. Takže pokud mají hovězí žebro, vyberou si jako první to. Když maso není, sáhnou po jablkách nebo batátech. Je vidět, že jejich tělo už ví, že přichází zima. Změna začala někdy v červenci. Začali mít mnohem větší hlad a potrava pro ně byla důležitější.

Část jídla jim schováváte také po výběhu. Proč?

Abychom podpořili jejich přirozené chování. Ráno jim po výběhu schováváme zeleninu, granule, kukuřičné krupky, slunečnicová semínka nebo další drobnosti. Nemají tedy všechno naservírované na jednom místě, ale musí potravu hledat. Během dne mají několik takových svačinek.

Čeká je ted' první zima v Krkonoších. Víte už, zda budou hibernovat?

To právě nevíme. Je to naše první zima s nimi a budeme sledovat, jak se budou chovat. Ted' je důležité, aby si vytvořili dostatečné tukové zásoby. Budou je čekat také preventivní veterinární prohlídky, při kterých se bude zjišťovat, v jaké jsou kondici. Pokud budou připraveni a sami si zalehnou, budou spát. Rozhodně je ale k ničemu nedeme nutit. Je to na nich.

Jak si vůbec zvykli na návštěvníky, kteří se pohybují přímo nad jejich výběhem?

Na začátku byli trochu překvapení. Z Košic byli zvyklí, že lidé chodili spíš vedle nich, zatímco tady jsou nad nimi. Během týdne si ale zvykli a dnes návštěvníky prakticky nevnímají. Mnohem víc reagují na nás. Poznají náš hlas i pach. Když zavoláme my, reagují. Když na ně někdo volá shora, většinou ho úplně ignorují.

Existuje něco, co je přesto dokáže ve výběhu vylekat?

Určitě. A je zajímavé sledovat, jak jsou opatrní. Stačí, aby někde praskla větev, a okamžitě zpozorní nebo odejdou pryč. Velký respekt mají také z elektrického ohradníku. Michal od něj jednou dostal ránu a ještě dlouho si přesně pamatoval místo, kde byl. Když jsme část ohradníku později odstranili, nechtěl přes tu čáru vůbec přejít. Přitom už tam fyzicky nic nebylo. To mi přišlo fascinující. Pamatují si takové věci opravdu dlouho.

Měla jste někdy při práci s nimi strach?

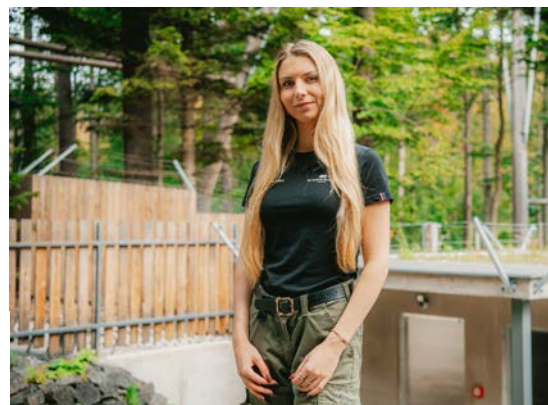
Strach asi ne, ale určitě respekt. Když stojíte u krmelíště a vedle vás se medvěd postaví na zadní, není vám úplně všechno jedno. Naštěstí už člověk ví, že tím nevyhrožuje. Je prostě zvědavý a vidí, že mám v ruce kelímek s jídlem, a chtěl by ještě. Respekt tam ale musí být pořád.

Chystáte jim do budoucna ve výběhu ještě něco nového?

Chtěli bychom přidávat další enrichmentové prvky, tedy věci, které je zabaví a umožní jim dělat další přirozené aktivity. Mohly by vzniknout například dřevěné plošiny ve stromech, na které by si mohli lehat, různá lana nebo další prvky na šplhání. Něco podobného měli i v Košicích a měli to rádi.

Když jste do této práce nastupovala, představovala jste si ji takhle?

Já jsem odmalinka chtěla pracovat se zvířaty. Celý život jsem kolem nich, protože mám vlastního koně a vyrůstala jsem ve stáji. Vždycky jsem chtěla, aby moje práce byla spojená se zvířaty a přinášela mi nové zkušenosti. Takže ano, dá se říct, že je to práce snů. Samozřejmě má svoje mouchy, jako každá práce. Ale jsem v Krkonoších, v krásném prostředí, na čerstvém vzduchu a pracuju se zvířaty. Jsem spokojená. ■

**Sledujte nás
na facebooku!**

Salonky

Zuzana Ceralová Petrofová

TISÍCE ROZHOVORŮ. CO DNES ŘEŠÍ HRADEC?

Od jara jsem mluvila s tisíci lidí v Hradci i v desítkách obcí našeho regionu. Na náměstích, ve firmách, na trzích, při debatách i u fotbalového hřiště. Některá témata se vracela znovu a znovu. Vybrala jsem šest otázek, o kterých jsme spolu mluvili nejčastěji.

1. „Dcera by v Hradci chtěla zůstat. Ale kde má bydlet?“

Mnozí mladí z Hradce vůbec nechtějí pryč. Mají tu rodinu, přátele, školu nebo práci. Jenže vlastní bydlení je pro ně stále hůř dostupné. V Hradci se dlouhé roky stavělo málo a na nový územní plán se čekalo dvacet let. Teď už ho město má. Potřebujeme, aby se skutečně začalo stavět a přípravu projektů nebrzdily zbytečně složité předpisy a nekonečné povolování.

2. „Kdy už se konečně dostaneme pořádně vlakem do Prahy?“

Senátor koleje nepostaví – a nechci tvrdit opak. Může ale pomoci, aby se na Hradec při rozhodování o velkých investicích nezapomínalo. Hradec, kraj, okolní obce, poslanci i senátoři musí v důležitých projektech táhnout za jeden provaz. Když každý bojuje sám za sebe, těžko se někam posuneme. A to neplatí jen pro infrastrukturu, ale pro všechny velké projekty.

3. „Co uděláme, aby nám mladí neutíkali?“

Nestačí jim říkat, že bychom byli rádi, kdyby zůstali. Musíme jim dát důvod. Máme univerzity, skvělé střední školy, fakultní nemocnici, dobré firmy i spoustu chytrých lidí. Mladí potřebují dostupné bydlení a zajímavou práci, ale také možnost rozjet vlastní firmu, přijít s novým nápadem a mít šanci ho právě tady uskutečnit. Byla by škoda mladé lidi dobře vzdělat a potom se dívat, jak své nápady uskutečňují jinde.

4. „Proč stát podnikatelům pořád něco komplikuje?“

Na tohle téma bych dokázala mluvit dlouho. Přes dvacet let vedu rodinnou firmu a dobře vím, co pro podnikatele znamenají neustále se měnící pravidla, byrokracie nebo nedostatek lidí. Podnikatelé nepotřebují, aby jim stát říkal, jak mají podnikat. Potřebují hlavně předvídatelná pravidla a méně času stráveného papírováním. A je jedno, jestli jde o velkou firmu, rodinný podnik nebo živnostníka.

5. „A kdo se postará o naše rodiče – a jednou o nás?“

Většina lidí chce stárnout důstojně a zůstat co nejdéle doma, ve svém prostředí a mezi svými blízkými. Když ale rodina péči přestane zvládat, musí vědět, kam se obrátit a že pomoc skutečně přijde. Důstojné stárnutí podle mě znamená, že člověk nezůstane bez pomoci právě ve chvíli, kdy ji začne potřebovat. Proto považuji za důležité mnohem lépe propojit zdravotní a sociální péči. Člověk nemá řešit, pod který systém zrovna spadá.

Děkuji dobrovolníkům za pomoc s kampaní. Bez vás by to nešlo!

6. „A vy si opravdu myslíte, že se v politice dá něco změnit?“

Kdybych si to nemyslela, nekandidovala bych. Více než dvacet let vedu firmu. A tam nefunguje jen vysvětlovat, proč něco nejde nebo kdo za problém může. Nakonec musíte najít řešení. Přesně tak bych chtěla pracovat i v Senátu.

A TEĎ UŽ JE TO NA VÁS

Za všechny ty rozhovory vám děkuji. Za podporu, otázky, kritiku i za chvíli, kdy jste mi jednoduše řekli: „Tohle nás tady štve.“

9. a 10. října prosím přijďte k volbám. Využijte své právo rozhodnout, kdo bude Hradecko příštích šest let zastupovat v Senátu.

A jestli jsem vás během posledních měsíců přesvědčila, budu moc ráda za váš hlas.

Zuzana Ceralová Petrofová kandidátka do Senátu za obvod č. 45 – Hradec Králové

VOLEBNÍ ČÍSLO 6

Toto je politické reklamní sdělení

Senátní kampaň 2026 Zadavatel/Zpracovatel: ODS

Rok 1967, soustředění v Praze s japonskými trenéry – na snímku ukazuje trenér národního mužstva akademiků Japonska Matsuchita Petru Jarošovi, jak správně a bleskově provést chvat Ko uči gari.

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 46. díl

Při vyslovení jména Petr Jaroš hned každému Hradečákovi, který se zajímá o sportovní dění v našem městě, naskočí, že se jedná o známého judistu a letitého sportovního funkcionáře TJ Spartak Hradec Králové. Je to chodící kronika hradeckého, ale hlavně sportovního dění a velký patriot našeho města. Petr Jaroš se narodil 9. června 1941 v Hradci Králové, kde zanechal velkou stopu jako úspěšný ligový judista a po skončení kariéry i jako dlouholetý trenér a funkcionář oddílu. Členem TJ Spartaku se stal již v roce 1954 a v období let 1956 až 1969 vybojoval postupně na mistrovstvích Československé republiky v judu pět titulů a třikrát byl ve své kategorii stříbrný, shodně i bronzový, a je držitelem

telem mistrovského stupně 5. DANU. V roce 1959 se stal členem družstva v judu, které zvítězilo na mistrovství republiky a v roce 1960 se stalo vítězem prvního ročníku I. Celostátní ligy. Z těch známějších hradeckých judistů zde v té době působili např. Jaroslav Polák, René Srdínko, Jaroslav Jakwerth, Hubert Fremuth, Jan Ubry, Josef Štěpánek, Viktor Čermák a další. Právě tito známí a úspěšní judisté výborně reprezentovali naše město a na mezinárodním poli se utkávali s družstvy Francie, Belgie, NSR, NDR a Polska. Na jejich zápasy chodilo v Hradci Králové v té době velké množství diváků a obdivovatelů tohoto sportu.

Pořádaly se také VC od žáků až po dospělé a účastnily se jich většinou státy lidově demokratické. V roce 1979 se na zimním stadionu uskutečnilo mezinárodní utkání ČSSR-Japonsko a za reprezentační mužstvo tam tenkrát startovalo pět borců z hradeckého Spartaku.

Po skončení úspěšné judistické kariéry se z Petra Jaroše stal trenér, který potom vychoval spoustu úspěšných hradeckých judistů a dosáhl kvalifikace trenéra a rozhodčího 1. třídy. Ve Spartaku Hradec Králové měl také velký podíl na výstavbě haly Spar-

taku, nyní Sokol, a zajištění finančních prostředků pro dobrý chod TJ. Je i autorem dvou knih o hradeckém judu 1944–2019“ a ta druhá „80 let hradeckého juda 1944–2024“. Vyjmenovávat ale všechny sportovní úspěchy Petra Jaroše by bylo dlouhé a raději se budu věnovat již jen jeho osobě.

Petr je výborný a úspěšný organizátor a právě tato jeho vlastnost z něho udělala velice kvalitního sportovního funkcionáře, pro kterého byla tato práce též jeho velkým životním koníčkem. Dlouhá a významná je jeho činnost od roku 1972, kdy byl zaměstnán na Vč KV ČSTV jako referent sportů a později jako vedoucí sportovního oddělení. Nejraději ale vzpomíná na léta 1982 až 1991, kdy působil jako vedoucí tajemník na TJ Spartak Hradec Králové. Jeho vzpomínky na toto období by si určitě rád poslechl každý hradecký sportovní a fotbalový nadšenec. Přišel do styku s velkým množstvím různých sportovců, kteří v té době u nás v Hradci Králové působili, a jak se říká, bylo by to na knihu. Jeho vyprávění při skleničce červeného někde v útulném prostředí o různých akcích, jednáních a zážitcích kolem hradeckého sportu, a hlavně fotbalu, je úžasná vzpomínka na tuto dobu. Jeho povídání o různých fotbalových trenérech a fotbalistech, kteří zde v té době působili, se velice příjemně poslouchá a posluchač se vrací o hodně let nazpět, kdy veškerý život a sportovní dění v našem městě probíhalo úplně jinými směry, než přináší dnešní moderní uspěchaná doba.

V 80. letech byl Petr stálým členem fotbalového výboru Spartaku Hradec Králové a právě v té době, kdy hradecký tým trénoval bývalý vynikající fotbalista a reprezentant Karol Dobiáš, vzniklo mezi těmito sportovci velké přátelství. Karolko, jak mu

Část sekretariátu TJ Spartak, 80. léta minulého století: sedící zleva Milada Blehová, účetní, Jaroslav Polda, propagace, reklama, Sylva Prokopová, trenérka atletik, Petr Jaroš, vedoucí tajemník, zadní řada zleva Věra Kuncová, metodik, Antonín Bezdiček, metodik, Lenka Valentová, účetní, Jaroslava Frodlová, sekretářka, Helena Rajská, pokladní, a Zdeněk Pešát, referent sportů.

všichni říkají, bydlel v Hradci Králové sám, a protože měl po tréninku velké množství času, dosti často navštěvoval svého kamaráda u něho doma. Chodili spolu i na večere na dobré víno a temperamentní Karolko tam vyprávěl a vzpomínal na dobu, kdy ještě byl ve fotbale aktivní a patřil mezi přední evropské fotbalisty. Jejich přátelství potom trvalo ještě dlouhá léta.

Petr Jaroš je i výborný společník a celý svůj život má kolem sebe spoustu dalších přátel, se kterými se pravidelně stýká. Většinou se jedná o bývalé sportovce kolem juda, fotbalu a bývalé spolužáky ze základní školy. Již jsem o tom v Salonkách psal, že tito pánové se pravidelně scházejí každý všední den dopoledne v 10 hod. v jedné hradecké hospůdce. Je to skutečná rarita, která nemá u nás v Hradci Králové obdoby, a vše se točí kolem Petra Jaroše, který vše pořádá a jeho kamarádi ho berou jako svého šéfa.

Jeho dalšími dnešními koníčky jsou návštěvy sportovních zápasů u nás v Hradci Králové a jeho již letitá chata na Seči, kde hlavně v letním období hodně pobývá. ■

V rámci oslav byl vyhodnocen oddíl Petr Jaroš – zleva David Doležal, organizační pracovník, Pavel Čermánek, předseda královéhradeckého svazu judo, Petr Jaroš a František Štraйт st.

Oslava 75 let hradeckého juda – zleva Josef Kopecký, Tomáš Mužík, Jaroslav Blecha, Bohuslav Černý, Petr Jaroš, František Štraйт a František Štraйт ml.

Hradec potřebuje práci, ne exhibice. Chci město, které zase funguje!

Když se řekne hradecká radnice, Lukáš Fiedler nemluví o velkých vizích, ale o tom, co podle něj ve městě nefunguje. Lešení kolem neopravené studny, drahé zásahy do veřejného prostoru, parkování, bydlení nebo zakázky za desítky milionů. Advokát, zastupitel a kandidát ANO 2011 na primátora Hradce Králové chce proti tomu postavit jednoduchou věc: město, které se místo exhibic soustředí na každodenní život lidí. „Nechci další čtyři roky psát zápisy o tom, co se pokazilo, ale o tom, co se podařilo,“ říká v rozhovoru, ve kterém mluví i o svých prvních sto dnech, dostupném bydlení nebo dopravě.

Kdy jste se naposledy na radnici opravdu našel?

Těch příležitostí nám současné vedení radnice nabízí mnoho, ale nemohu nevzpomenout na loňský květen a lešení na Velkém náměstí. Kolem secesní studny vyrostla dřevěná konstrukce a lidé se mě na ulici ptali: „Konečně se opravuje?“ Musel jsem vysvětlovat, že ne – že je to umělecká instalace podpořená městem. Po sezóně se rozebrala a studna zůstala neopravená. V anketě Hradeckého deníku to 84 procent lidí označilo za nesmysl. Mně to nepřišlo ani vtipné. Přišlo mi to jako výsměch.

Jedna instalace. Není to malichernost?

Kdyby byla jen jedna... Pár metrů od zmiňované studny chystá město kašnu za víc než dvacet milionů, občané ji nazývají „vázy“. Na protest proti tomuto rozhodnutí radnice lidé sepsali petici. Historickou dlažbu překryl mlat a z náměstí má zmizet

šedesát parkovacích míst. V souvislosti se stavbou nového náměstí v areálu Gayerových a Vrbenkého kasáren vybralo město nabídku o 46 milionů dražší, než nabídly hradecké firmy. To není malichernost, to je styl vládnutí: exhibice místo údržby, pomníky místo práce. Za 46 milionů máte novou školku. Nebo desítky opravených chodníků.

Vy jste ale sám zastupitel. Proč jste to nezastavil?

Fér otázka. Jako předseda kontrolního výboru můžu věci prošetřit, pojmenovat a předložit zastupitelstvu – a to dělám. Co nemám, je většina hlasů. Z opozice můžete upozorňovat, ale rozhoduje koalice. Nechci se ale schovávat za větu „my jsme byli proti“. Lidé mají právo chtít víc. Proto kandiduji na primátora. Nechci další čtyři roky psát zápisy o tom, co se pokazilo, ale naopak o tom, co se podařilo.

Kdo jste, když zrovna nesedíte na zastupitelstvu?

Advokát. Každý den řeším majetkové spory, spoluvlastnictví, rodinné věci nebo náhrady újm na zdraví – skutečné problémy skutečných lidí. Možná i proto nemám trpělivost s exhibicemi za veřejné peníze.

Vaše heslo zní „žádné exhibice a experimenty“. Kritici řeknou, že je to program bez vize.

Vize je město, které funguje. Zní to obyčejně? Zkusíte sehnat byt, zaparkovat u polikliniky nebo projít večer kolem nádraží a teprve pak mi řekněte, co je odvážnějšího než tohle spravit. Vize je, že mladá rodina najde dostupný byt, senior může zůstat ve svém městě, rodič bezpečně dovede dítě do školy a člověk večer vystoupí z vlaku a nebude mít pocit, že se ocitl na místě, o které se nikdo nestará. Hradec je salon republiky. Gočár neexhiboval, stavěl město pro lidi, pořádně a na sto let. K tomu se chci vrátit. Až budou opravené chodníky a senioři budou mít kde bydlet, rád se pobavím o umění na náměstí. V tomhle pořadí.

Mluvíte hodně o seniorech a kauzách. Co nabííte mladým, kteří v Hradci na byt nedosáhnou?

Aby nemuseli odejít – to je celý cíl. Mladá rodina dnes v Hradci na vlastní bydlení nedosáhne a městský nájem je loterie. Proto startovací byty s transparentními pravidly přidělování, žádné obálky, žádné známosti. A proto město nesmí rozprodávat bytový fond: co jednou prodáte, už mladé rodině nikdy nepronajmete. A když se tu mladí rozhodnou zůstat, musí mít kam dát děti. Místo ve školce blízko bydliště a bezpečná cesta do školy jsou pro rodiče důležitější než jakákoli instalace na náměstí. Vzpomeňte si na těch 46 milionů navíc u kasáren, to je celá nová školka! Přesně tohle pořadí priorit chci vrátit.

Co konkrétně uděláte v prvních sto dnech?

Tři věci, které si budete moct zkontrolovat. Zprvu: zastavím prodej budovy bývalé ubytovny Jana Masaryka a zadám přípravu přestavby na městské byty pro seniory s pečovatelskou službou. Město ji získalo od státu a místo péče o seniory ji dnes nabízí investorovi. Zadrhne: každá větší zakázka města dostane veřejnou kartu – co se soutěží, za kolik a proč vyhrál konkrétní dodavatel. Občan nemá být detektiv, aby zjistil, co město dělá s jeho penězi. Pro zkušenosti s nabídkou o 46 milionů dražší to považuji za nutnost. Zatřetí: zveřejním harmonogram oprav chodníků po

městských částech a strážníci se vrátí do ulic. Pěšky, a to do centra, k nádraží a na sídliště.

Řeknu vám, co si lidé myslí: sliby před volbami dává každý. Čím se lišíte?

Ničím, dokud to nedokážu. To je poctivá odpověď. Proto neslibuji nemožné a proto jsou moje závazky měřitelné: budova zůstane městu, karta zakázek bude na webu, harmonogram oprav taky. Neřeknu vám, že za čtyři roky nebude v Hradci jediný výmol nebo že každý dostane byt. To by nebylo seriózní. Můžu ale slíbit, že u každého velkého rozhodnutí bude jasné, kdo ho udělal, proč ho udělal a kolik stálo. V advokacii platí jednoduchá věc: co slíbíte klientovi, musíte doručit. Jinak končíte. Stejně chci, abyste hodnotili mě. Ne podle tiskových konferencí, ale podle odvedené práce.

Doprava. Auto je dnes ve městech skoro sprosté slovo.

V Hradci ne. Pro spoustu lidí tady je auto cesta k lékaři, do práce, za rodinou. Samozřejmě potřebujeme kvalitní MHD a bezpečné cyklostezky. Hradec je pro cyklistiku jako stvořený. Ale jednotlivé druhy dopravy nemají vést válku proti sobě. Doprava se řeší stavěním a chytrou organizací, ne škrtáním parkovacích míst. Mimochodem, současná koalice sama na svém webu píše, že parkování je pro Hradečáky „každodenní frustrace“. To je jejich bilance po čtyřech letech, jejich slovy. My budeme tlačit Severní tangentu, Jižní spojku a skutečně zahájení rekonstrukce Benešovy třídy. Ne další roky projektování.

Poslední otázka. Co řeknete lidem, kteří k volbám nepřijdou, protože „se stejně nic nezmění“?

Že přesně na tohle současné vedení spoléhá. Na rezignaci. Na pocit, že rozhodnutí radnice jsou příliš vzdálená a jeden hlas stejně nic nezmění. Jenže komunální politika rozhoduje o ulici před vaším domem, školce vašich dětí, parkování, bydlení vašich rodičů i o tom, za co se utratí peníze, které městu všichni posíláme. Devátého a desátého října se rozhodne, jestli se v Hradci bude opravovat, nebo obestavovat lešení.

POLITICKÁ REKLAMA
Komunální volby 2026
Zadavatel/zpracovatel:
ANO 2011

Brit hledá tam, kam člověka poslat nechcete

Stačí jeden povel a z pohodáře, který se rád rozvalí na gauči, je záchranář. Pětiletý pes Brit se svým psovodem Davidem Hynkem hledá lidi v místech, kam už může být příliš nebezpečně poslat člověka. Za sebou má ostré nasazení ve Venezuele a další krizové situace může simulovat i mnohem blíž – například v troskách rozbořeného zámku v Horním Maršově na Trutnovsku.

• MICHAL BOGÁŇ, FOTO: HZS PARDUBICKÉHO KRAJE

Právě jeho prostory využívali během srpna a září k výcviku hasičští psovodi z České republiky a Polska i psovodi dobrovolnické organizace Sirius Rescue Pardubice. Pro psy jsou podobná místa mimořádně cenná. Nabízejí sutiny, překážky, nestabilní terén i úkryty, které se blíží tomu, co je může čekat při skutečném zásahu. „Výcvik byl pro Brita v novém prostředí, v místě jsme pro něj vytvořili několik ztěžujících situací, se kterými se v ostré akci může setkat, a vše zvládl s přehledem tak, jak se od něj očekává,“ říká David Hynek.

Při skutečném zásahu Brit často pracuje v troskách sám. Psovod zůstává v bezpečnějším prostoru a psa řídí hlasem nebo gesty. Zbytek je na jeho čichu, zkušenostech a schopnosti pohybovat se v terénu, kde může číhat sklo, rozpálený beton nebo nestabilní suť. A právě proto existuje hranice, kterou člověk někdy nepřekročí. „Strach o toho psa máme vždycky, ale bohužel my jako psovodi musíme být připraveni na to, že se bez toho psa vrátíme domů,“ přiznává Hynek. „Ty psy posíláme tam, kam nechceme, aby chodili lidi, abychom eliminovali nebezpečí pro člověka.“

Brit přitom většinou pracuje bez obojku i dalších ochranných prvků, aby se v sutinách o nic nezachytil. Botičky přicházejí na řadu jen tam, kde je riziko pořežení nebo popálení vyšší než nebezpečí, že pes ztratí jistotu při pohybu.

Jak tvrdá může taková práce být, ukázalo letošní nasazení ve Venezuele. „V tropických podmínkách a na rozpálených troskách zvládali psi pracovat přibližně deset až patnáct minut. Potom musel přijít odpočinek, voda a ochlazení ve stínu, zatímco do akce šel další pes,“ popisuje Hynek.

Brit a další záchranářští psi přitom nehledají konkrétního člověka podle kusu oblečení, jak si lidé často představují. Jsou trénováni na vyhledávání lidského pachu obecně. Výcvik začíná už u štěněte jako jednoduchá hra s figurantem a odměnou. Ukryty se postupně komplikují, až pes člověka vůbec nevidí a musí si cestu k němu najít pouze nosem. Pes navíc nerozlišuje tragédii stejným způsobem jako člověk. Když někoho najde, dostane svou odměnu. Pro Brita tak hledání zůstává úkolem, který končí pochvalou, balónkem nebo přetahováním o pešek.

Pro záchranáře už situace tak jednoduchá není. Hynek v podcastu otevřeně mluví i o okamžicích, kdy psi v troskách označí člověka, kterému už pomoci nelze. Přesto je podle něj důležité místo důkladně prohledat – nejen kvůli možné záchraně, ale také proto, aby se rodiny mohly se svými blízkými rozloučit. ■

Poslechněte si celý podcast s Davidem Hynkem.

Já na bráchu, brácha na mě! ALICA a MICHAL

medvědi z Krkonoš

Šlofiček po O nebo po večeri nebo vlastně kdykoliv. Proč ne?!
Dokážeme spát 12 až 16 hodin denně. Závidíte?

A proč se někdy stavíme na zadní?
To abychom lépe viděli a cítili.
Nebojte!
Jsme prostě jen zvědaví.

Sledujte naše příběhy!
Instagram: medvedi_stezka

DOJDI NA HOKEJ!

MOUNTFIELDDHK.CZ/VSTUPENKY

NE 4. 10.

8. KOLO TELH

NE 11. 10.

10. KOLO TELH

PÁ 23. 10.

13. KOLO TELH

NE 25. 10.

14. KOLO TELH

